

De Beschikking van Bahá'u'lláh

Shoghi Effendi

Een brief van 8 februari 1934 aan “de door God beminden en aan de dienaressen van de Genadige in het Westen”.

Oorspronkelijke titel en uitgave:
The Dispensation of Bahá'u'lláh, gepubliceerd in
The World Order of Bahá'u'lláh, Selected Letters van Shoghi Effendi.
© Bahá'í World Centre, Bahá'í Reference Library

Nederlandse vertaling onder toezicht van de Nationale Geestelijke Raad
van de Bahá'ís van Nederland.

Eerste druk, 1981
Digitale, herziene uitgave, versie 22 augustus 2021

© Bahá'í Uitgeverij Nederland, Den Haag

Alle rechten voorbehouden, auteursrecht volgens de Berner Conventie.

Aan de door God beminden en aan de dienaressen van de Genadige in het Westen.

Medearbeiders in Gods Wijngaard:

- 1 Op 23 mei van dit veelbelovend jaar zal de bahá'í-wereld de dag herdenken dat het Geloof van Bahá'u'lláh negentig jaar geleden werd gesticht. Wij, die nu op de drempel van de laatste tien jaar van de eerste eeuw van het Bahá'í-tijdperk staan, zouden er goed aan doen ons een ogenblik te bezinnen op de mysterieuze beschikkingen van een zo verheven en een zo belangrijke Openbaring. Hoe oneindig groot en geestvervoerend is het panorama van de afgelopen negentig jaar dat zich voor onze ogen ontrolt. De indrukwekkende grootheid hiervan overweldigt ons. Alleen al het overdenken van dit unieke gebeuren, het zich aanschouwelijk voorstellen, hoe vaag ook, van de omstandigheden die de geboorte en de geleidelijke ontwikkeling van deze verheven Godsverschijning hebben begeleid en zelfs het zich slechts vaag herinneren van de ellendige worstelingen die zijn komst verkondigden en zijn opmars versnelden zullen toereikend zijn om iedere onbevooroordeelde toeschouwer te overtuigen van die eeuwige waarheden waarop het bestaan ervan berust en die haar zullen blijven voortstuwen totdat deze haar verheven bestemming bereikt.
- 2 Hoog boven dit adembenemende schouwspel verheft zich de onvergelijkelijke persoon van Bahá'u'lláh, bovenzinnelijk in Zijn majesteit, sereen, ontzag inboezemend, zonder weerga. Met Hem verbonden, ofschoon lager in rang en met het gezag bekleed om het wel en wee van deze verheven Beschikking mede te bestemmen, verschijnt voor ons geestesoog het beeld van de jeugdige heerlijkheid van de Báb, met Zijn oneindige tederheid, Zijn onweerstaanbare beminnelijkheid, Zijn onovertroffen heldhaftigheid, en zonder weerga wat betreft de dramatische omstandigheden van Zijn korte doch veelbewogen leven. En tenslotte, ofschoon op een geheel eigen niveau en in een categorie geheel verschillend van de tweeling-Personages die Hem voorafgingen, rijst voor ons oog de levendige, de onweerstaanbare persoonlijkheid van 'Abdu'l-Bahá die, in een mate die geen mens, hoe hoog ook zijn rang, kan hopen te evenaren, de glorie en macht weerspiegelt waarmee alleen Zij, de Manifestaties van God, zijn begiftigd.
- 3 Met 'Abdu'l-Bahá's hemelvaart, maar in het bijzonder met het heengaan van Zijn teder beminde en roemrijke zuster "het Verhevenste Blad" – de laatst overlevende van een glorieus en heldhaftig tijdperk – loopt het eerste en meest roerende hoofdstuk van de bahá'í-geschiedenis ten einde, het einde markerend van het eerste, het Apostolische Tijdperk van het Geloof van Bahá'u'lláh. Het was 'Abdu'l-Bahá die door de voorzieningen van Zijn gewichtig Testament de onmisbare schakel gesmeed heeft die voor altijd het net verstreken tijdperk verbindt met dat waarin wij thans leven – de overgangs- en vormende periode van het Geloof – een fase die in de volheid der tijden tot bloei moet komen en de vruchten zal afwerpen door de daden en overwinningen die de Gouden Eeuw van de Openbaring van Bahá'u'lláh zullen inluiden.
- 4 Innig geliefde vrienden! De steeds toenemende krachten, op zo wonderlijke wijze vrijgemaakt door de werking van twee onafhankelijke en elkaar snel opvolgende Manifestaties, zien wij thans voor onze eigen ogen in banen geleid en geordend door de zorg van de uitverkoren beheerders van een wijdverbreid Geloof. Zij nemen langzaam vaste vorm aan in instellingen die men zal gaan beschouwen als het kenmerk en de glorie van het tijdperk dat wij geroepen zijn te grondvesten en door onze daden onsterfelijk te maken. Want van onze huidige pogingen en bovenal van de mate waarin wij ons leven trachten om te vormen naar het voorbeeld van sublieme heldenmoed, die zij die ons voorgingen bezaten, zal de doeltreffendheid afhangen van de werktuigen die wij nu aan het vormen zijn – werktuigen waarmee dat gezegende Gemeenebest moet worden opgebouwd dat de Gouden Eeuw van ons Geloof zal aankondigen.
- 5 Het is niet mijn bedoeling om, terwijl ik terugblik op deze jaren vol heldendaden, mij zelfs ook maar aan een vluchtig overzicht te wagen van de grootse gebeurtenissen die zich vanaf 1844 tot de huidige tijd hebben voorgedaan. Evenmin is het mijn bedoeling de krachten te analyseren die deze hebben verhaast, of hun invloed te beoordelen op gemeenschappen en instellingen in bijna alle werelddelen. Het authentieke verslag van de levens van de eerste gelovigen in de beginperiode van ons geloof, tezamen met het ijverige onderzoek dat bekwame bahá'í-historici in de toekomst zullen verrichten, zal het nageslacht een zo magistrale uiteenzetting van de geschiedenis van die tijd geven

als mijn eigen inspanningen nooit bij machte zullen zijn te volbrengen. Mijn voornaamste zorg in deze veeleisende periode van de bahá'í-geschiedenis is vooral om de aandacht van hen die bestemd zijn om de voorvechters en bouwers van het Bestuursstelsel van Bahá'u'lláh, te zijn te vestigen op bepaalde fundamentele waarheden waarvan de toelichting hierop hen enorm zal helpen bij de juiste uitvoering van hun geweldig grote onderneming.

- 6 De internationale status, door de Religie van God tot dusverre bereikt, maakt het bovendien volstrekt noodzakelijk dat de daaraan ten grondslag liggende beginselen thans duidelijk worden toegelicht. De weergaloze impuls die de Amerikaanse gelovigen met hun roemrijke daden aan de opmars van het Geloof hebben verleend; alsmede de steeds grotere belangstelling die de eerste Mashriqu'l-Adhkár van het Westen onder de verschillende rassen en volkeren wekt; de opkomst en de gestadige consolidatie van bahá'í-instellingen in niet minder dan veertig van de hoogst ontwikkelde landen van de wereld; de verspreiding van bahá'í-literatuur in niet minder dan vijfentwintig van de meest gesproken talen; het succes dat de Perzische gelovigen over het gehele land onlangs hebben mogen boeken bij hun voorbereidingen om in de buitenwijken van de hoofdstad van hun vaderland de derde Mashriqu'l-Adhkár van de bahá'í-wereld op te richten; de maatregelen die genomen worden voor de onmiddellijke vorming van hun eerste Nationale Geestelijke Raad die de belangen van de overweldigende meerderheid van de bahá'í-volgelingen vertegenwoordigen; de voorgenomen oprichting van nog een zuil van het Universele Huis van Gerechtigheid, de eerste in zijn soort, op het zuidelijk halfrond; de getuigenissen, zowel mondeling als schriftelijk, die een worstelend Geloof van de zijde van vorstelijke personen, van regeringsorganen, internationale gerechtshoven en kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders heeft verkregen; de bekendheid die het Geloof kreeg door beschuldigingen van niets ontziende oude en nieuwe vijanden; de officiële vrijmaking van een deel van zijn volgelingen van de belemmeringen opgelegd door de moslim-orthodoxie, in een land dat als het meest verlichte onder de islamitische volkeren beschouwd mag worden; al deze feiten zijn een duidelijk bewijs van de toenemende stuwkracht die de onoverwinnelijke gemeenschap van de Grootste Naam tot de uiteindelijke overwinning voert.
- 7 Innig geliefde vrienden! Ik voel het als mijn verantwoordelijkheid, op grond van de verplichtingen en verantwoordelijkheden die ik als Behoeder van het Geloof van Bahá'u'lláh geroepen ben te vervullen om, nu het licht van publiciteit steeds meer op ons gericht wordt, bijzondere nadruk te leggen op bepaalde waarheden die aan ons Geloof ten grondslag liggen en waarvan het onze voornaamste plicht is deze te waarborgen. Deze waarheden zullen, mits moedig hoog gehouden en op de juiste wijze ons eigen gemaakt, naar mijn stellige overtuiging, de kracht van ons geestelijk leven sterk vergroten, terwijl ze in grote mate zullen bijdragen om de intriges van een onverzoenlijke en waakzame vijand ongedaan te maken.
- 8 Het streven naar een meer toereikend begrip van de betekenis van de ontzagwekkende Openbaring van Bahá'u'lláh blijft, naar mijn vaste overtuiging, de eerste plicht en het doel van iedere getrouwe aanhanger. Een nauwkeurig en grondig begrip van een zo omvangrijk stelsel, een zo verheven openbaring, een zo heilig pand, gaat onmiskenbaar het bevattingsvermogen van onze beperkte geest te boven. Door een helderder inzicht in de waarheden die het omvat en in de beginselen waar het op steunt, kunnen wij evenwel – en dit is onze heilige plicht – nieuwe inspiratie en meerdere steun verkrijgen terwijl wij ons inspannen bij de verbreiding van Zijn Geloof.
- 9 In een bericht aan de Amerikaanse gelovigen heb ik bij mijn uitleg omtrent de rang van de Báb terloops opgemerkt hoe onvergelijklijk groot de Openbaring is waarvan Hij zichzelf als de nederige Voorloper beschouwde. Hij die door Bahá'u'lláh in de Kitáb-i-Íqán werd uitgeroepen als die beloofde Qá'im die niet minder dan vijfentwintig van de zevenentwintig door alle Profeten te openbaren letters onthulde – deze zo grote Openbaarder zelf getuigde van de verhevenheid van die hogere Openbaring die spoedig zou volgen op de Zijne. In de Perzische Bayán verklaart de Báb: “De kiem die de latente krachten van de komende Openbaring in zich draagt, is begiftigd met een macht die de vereende krachten van allen die Mij volgen te boven gaat.” Nogmaals verzekert Hij: “Van alle eerbewijzen die Ik Hem die na Mij komt gebracht heb, is wel de grootste, dat Ik hier schriftelijk beken geen enkel woord tot Mijn beschikking te hebben om Hem voldoende te beschrijven, ook is geen enkele aanduiding over Hem in Mijn Boek, de Bayán, in staat Zijn Zaak voldoende recht te doen wedervaren.” In hetzelfde Boek verklaart Hij voorts categorisch: “De Bayán en al wie daarin genoemd, bewegen zich rond de woorden van: ‘Hem die door God zal worden geopenbaard’, gelijk de

Alif (het Evangelie) en al wie daarin genoemd zich bewegen rond de uitspraken van Muḥammad, de Apostel van God.” Voorts merkt Hij op: “Het duizendmaal doorlezen van de Bayán kan niet opwegen tegen het lezen van één enkel vers dat onthuld zal worden door ‘Hem die door God zal worden geopenbaard’... Thans is de Bayán in het stadium van een zaad; bij het begin van de manifestatie van ‘Hem, dien God zal openbaren’ zal zijn uiteindelijke volmaaktheid aan de dag treden... De Bayán en zij die daarin geloven verlangen vuriger naar Hem dan een welke minnaar ook naar zijn geliefde. [...] De Bayán ontleent al zijn glorie aan ‘Hem die door God zal worden geopenbaard’. Alle zegeningen zij met hem die in Hem gelooft en wee hem die Zijn waarheid verwerpt.”

- 10 Tot Siyyid Yahyáy-i-Dárábí bijgenaamd Vahíd, de geleerdste, de welsprekendste en de invloedrijkste onder Zijn aanhangers richt de Báb deze waarschuwing: “Bij de rechtvaardigheid van Hem Wiens kracht het zaad doet kiemen en die de geest des levens in alle dingen blaast, zo Ik zou weten dat u ten tijde van Zijn verschijning Hem zou verloochenen, dan zou Ik u zonder aarzelen verstoten en uw geloof afwijzen... Als daarentegen Mij werd gezegd, dat een christen die geen aanhanger van Mijn Geloof is, in Hem gelooft, hem zal Ik beschouwen als Mijn oogappel.”
- 11 In een van Zijn gebeden richt Hij Zich aldus tot Bahá'u'lláh: “Verheven zijt Gij, o mijn Heer, de Almachtige! Hoe nietig en verachtelijk schijnt mijn woord en al wat op mij betrekking heeft tenzij het tot Uw grote Glorie dient. Geef dat met de hulp van Uw genade al wat op mij betrekking heeft in Uw ogen aanvaardbaar moge zijn.”
- 12 In de Qayyúmu'l-Asmá' – het commentaar van de Báb op de súrih van Jozef – door de Auteur van de Íqán gekenmerkt als “de eerste, grootste en machtigste” van de door de Báb geopenbaarde boeken, lezen wij de volgende woorden met betrekking tot Bahá'u'lláh: “O Gij, groot en almachtige Meester, vanuit het volkomen niets hebt Gij mij door de hemelse kracht van Uw macht voortgebracht en hebt Gij mij doen opstaan om deze Openbaring te verkondigen. In geen ander dan Gij heb ik mijn vertrouwen gesteld, aan niets dan aan Uw wil heb ik mij onderworpen... O Gij, Relict van God! Geheel voor U offerde ik mij; ter wille van U aanvaarde ik vervloekingen en heb ik slechts gesmacht naar martelaarschap op het pad van Uw liefde. God, de Verhevene, de Beschermers, de Aloude van Dagen, is mij tot Getuige!” “En als het vastgestelde uur geslagen heeft”, zo richt Hij zich verder tot Bahá'u'lláh in hetzelfde commentaar, “onthul dan als God, de Alwijze, het toestaat vanuit de hoogten van de Verhevenste en Mystieke Berg, een zwakke, oneindig kleine glimp van Uw ondoorgrondelijk Mysterie, opdat zij die de glans van de luister van de Sináï hebben erkend, bij de aanblik van een bliksemflits van het felle en karmozijnrode licht dat Uw Openbaring omhult, mogen wegwijnen en sterven.”
- 13 Als nog een getuigenis van de grootheid van de Openbaring, vereenzelvigd met Bahá'u'lláh, kunnen de volgende passages worden aangehaald uit de Tafel van ‘Abdu'l-Bahá, gericht aan een vooraanstaande bahá'í van zoroastrische afkomst: “U heeft geschreven dat in de heilige boeken van de volgelingen van Zoroaster staat geschreven dat in de laatste dagen, in drie afzonderlijke Beschikkingen, de zon noodzakelijkerwijs tot stilstand moet worden gebracht. In de eerste Beschikking is voorzeggd, dat de zon tien dagen lang bewegingloos zal blijven; in de tweede tweemaal die periode; en in de derde zelfs niet minder dan een gehele maand. Deze profetie moet aldus worden uitgelegd: de eerste Beschikking die hier is bedoeld, is de Beschikking van Muḥammad, gedurende welke de Zon van Waarheid tien dagen stil stond: iedere dag geldt als een eeuw. De Beschikking van Muḥammad moet derhalve niet minder dan duizend jaar geduurd hebben, hetgeen precies de periode is die verliep vanaf de ondergang van de Ster van het Imamaat tot aan de komst van de Beschikking die door de Báb werd verkondigd. De tweede Beschikking waarnaar in deze voorspelling wordt verwezen, is die welke door de Báb Zelf werd ingewijd en die aanving in het jaar 1260 A.H. en die eindigde in het jaar 1280 A.H. Wat betreft de derde Beschikking – de door Bahá'u'lláh verkondigde Openbaring – daar de Zon van Waarheid bij het bereiken van deze stand in de volheid van zijn middagpracht schijnt, is de duur van deze Beschikking vastgesteld op een gehele maand, de maximale tijd die de zon nodig heeft om een teken van de dierenriem te doorlopen. Hieruit kunt u zich een voorstelling maken van de omvang van de bahá'í-cyclus – een cyclus die zich over een periode van tenminste vijfhonderdduizend jaar moet uitstrekken.”
- 14 De tekst van deze heldere en erkende interpretatie van een zo oude profetie toont duidelijk aan hoezeer het nodig is dat iedere trouwe aanhanger van het Geloof de goddelijke oorsprong van de Beschikking van Muḥammad aanvaardt en de onafhankelijke status ervan hooghoudt. De geldigheid

van het imamaat is daarenboven onvoorwaardelijk erkend in dezelfde passages – die goddelijk bestemde instelling, waarvan het meest vooraanstaande lid, de Báb Zelf, een rechtstreekse afstammeling was, en die gedurende een periode van niet minder dan 260 jaar uitverkoren bleef de leiding van de Almachtige te ontvangen, en de schatkamer van een van de twee waardevolste erfenissen van de islam.

- 15 Bovendien moeten wij erkennen dat deze profetie getuigt van het onafhankelijke karakter van de Bábí-beschikking en indirect de waarheid bevestigt dat in overeenstemming met het principe van progressieve openbaring iedere Manifestatie van God de mensheid in Zijn Dag een mate van goddelijke leiding verleent die omvangrijker is dan die men uit welk voorgaand, minder ontvankelijk tijdperk heeft kunnen ontvangen of waarderen. Om deze reden, en niet vanwege enige superieure verdienste die het Bahá'í-geloof naar verluid van nature bezit, getuigt deze profetie van de ongeëvenaarde macht en heerlijkheid waarmee de Beschikking van Bahá'u'lláh is bekleed – een Beschikking waarvan wij de mogelijkheden nog maar net beginnen waar te nemen en waarvan wij de volle reikwijdte nooit kunnen bepalen.
- 16 Als wij trouw willen zijn aan de overweldigende implicaties van Zijn boodschap, moeten wij het Geloof van Bahá'u'lláh inderdaad beschouwen als het hoogste punt van een cyclus, de laatste fase in een reeks van achtereenvolgende, voorbereidende en voortschrijdende openbaringen. Deze, beginnend bij Adam en eindigend met de Báb, hebben met steeds toenemende nadruk de weg gebaad voor de komst van die Dag der Dagen waarop Hij die de Belofde aller tijden is zichtbaar gemaakt moest worden.
- 17 De uitspraken van Bahá'u'lláh getuigen ruimschoots van deze waarheid. Een loutere verwijzing naar de aanspraken die Hijzelf in vurige bewoordingen en met onweerstaanbare kracht herhaaldelijk maakte, bewijst ten volle de aard van de Openbaring waarvan Hij de uitverkoren drager was. Aan de woorden die uit Zijn pen – de bron van een zo onstuimige Openbaring – stroomden, moeten wij daarom onze aandacht schenken als wij een duidelijker inzicht willen verkrijgen in het belang en de betekenis ervan. Hetzij in Zijn bewering van de ongekende aanspraak die Hij heeft gemaakt, of in Zijn toespelingen op de mysterieuze krachten die Hij heeft vrijgemaakt, of in die passages die de heerlijkheid van Zijn lang verwachte Dag prijzen, of de hoge staat loven welke zij zullen bereiken die de verborgen krachten ervan hebben erkend heeft Bahá'u'lláh en met Hem de Báb en 'Abdu'l-Bahá in bijna gelijke mate, aan het nageslacht schatkamers vol onmetelijke rijkdommen nagelaten die geen van ons, behorende tot deze generatie, op juiste waarde kan schatten. Getuigenissen over dit onderwerp zijn doortrokken van zoveel kracht en vertonen zulk een schoonheid dat slechts zij die de talen beheersen waarin deze oorspronkelijk werden geopenbaard kunnen beweren dat zij ze voldoende hebben gewaardeerd. Deze getuigenissen zijn zo talrijk dat een heel boek geschreven zou moeten worden om de belangrijkste ervan te verzamelen. Het enige wat nu in mijn vermogen ligt is u deelgenoot te maken van de passages die ik uit Zijn omvangrijke geschriften heb kunnen halen.
- 18 “Ik getuig voor God”, verkondigt Bahá'u'lláh, “van de grootheid, de ondoorgroondelijke grootheid van deze Openbaring. Steeds weer hebben Wij in de meeste van Onze Tafelen getuigenis van deze waarheid afgelegd, opdat de mensheid uit zijn onachtzaamheid mag ontwaken.” “In deze machtige Openbaring”, verklaart Hij ondubbelzinnig, “vinden alle Godsbeschikkingen uit het verleden hun hoogste, hun uiteindelijke vervulling. Wat in deze bijzondere, deze meest verheven Openbaring werd onthuld, is in de annalen van het verleden ongeëvenaard en zal ook in de komende eeuwen zijns gelijke niet vinden.” Op Zichzelf doelend verkondigt Hij verder: “Hij is het die in het Oude Testament Jehova werd genoemd, die in het Evangelie werd aangeduid met de Geest van Waarheid en die in de Qur'án werd uitgeroepen als de Grote Aankondiging.” “Zonder Hem zou er geen goddelijke Boodschapper bekleed zijn met de mantel van het profeetschap en zou geen van de heilige geschriften geopenbaard zijn. Hiervan getuigt al het geschapene.” “Het woord dat de ene ware God in deze dag uit, al ware dit woord het meest bekende en het meest alledaagse begrip, is bekleed met de hoogste en ongeëvenaarde onderscheiding.” “De mensheid is grotendeels nog onvolwassen. Had zij voldoende vermogen verworven, dan zouden Wij haar zoveel van Onze kennis hebben geschonken dat allen die op aarde en in de hemel vertoeven zich krachtens de genade welke uit Onze pen vloeit volkomen onafhankelijk zouden weten van alle kennis behalve de kennis van God, en veilig gevestigd zouden zijn op de troon van blijvende rust.” “De Pen van Heiligheid, zo verzeker Ik plechtig voor God, heeft op Mijn sneeuw witte voorhoofd deze vurige, welriekende en heilige woorden in letters van stralende

heerlijkheid geschreven: ‘Aanschouw, gij bewoners der aarde en gij bewoners des hemels, getuig, dat Hij in waarheid uwe Welbeminde is.’ Hij is het, Wiens gelijke de wereld van het geschapene nimmer heeft aanschouwd, Hij in Wiens verrukkelijke schoonheid het oog van God, de Bestierder, de Almachtige, de Onvergelykelijke, behagen heeft gevonden!”

- 19 “Zie, gij volgelingen van het Evangelie,” zo richt Bahá'u'lláh Zich tot het gehele christendom en roept hen toe, “hoe de poorten van de hemel wijd geopend zijn.” “Hij, die ten hemel voer, is thans gekomen. Luister naar Zijn stem die luid uitroept over land en zee, en aan de gehele mensheid de komst van deze Openbaring aankondigt – een Openbaring door welke de Tong van Grootheid nu verkondigt: ‘Zie, de heilige belofte werd vervuld, want Hij, de Beloofde, is gekomen!’” “De Stem van de Zoon des mensen roept luid vanuit de heilige vallei: ‘Hier ben Ik, hier ben Ik, o God, mijn God!’ ...terwijl uit de Brandende Braamstruik de roep weerklinkt: ‘Zie, het Verlangen van de wereld is geopenbaard in Zijn onkenbare heerlijkheid! De Vader is gekomen. Dat wat u beloofd werd in het Koninkrijk van God is vervuld. Dit is het Woord dat de Zoon verhulde, toen Hij zei tot hen die Hem omringden, dat zij het toen niet konden dragen... Voorwaar, de Geest van Waarheid is gekomen om u tot alle waarheid te leiden... Hij is het die de Zoon verheerlijkte en Zijn Zaak tot glorie bracht...” “De Trooster, Wiens komst in alle geschriften werd beloofd is nu gekomen opdat Hij u alle kennis en wijsheid mag openbaren. Zoek Hem over het gehele aardoppervlak, opdat u Hem wellicht mag vinden.”

- 20 “Roep luide tot Zion, o Karmel”, schrijft Bahá'u'lláh, “en verkondig de vreugdevolle tijding: ‘Hij die voor het sterfelijk oog verborgen was, is gekomen! Zijn alles overwinnende soevereiniteit is duidelijk, Zijn allesomvattende pracht is onthuld... Spoed u voort en schrijd rondom de stad Gods die uit de hemel is neergedaald, de hemelse Kaaba, waaromheen de uitverkorenen Gods, de zuiveren van hart en de schare der meest verheven engelen zich in aanbidding hebben bewogen!’” “Ik ben het,” zo verzekert Hij in een ander verband, “die door Jesaja’s tong werd geprezen, Hij met Wiens Naam zowel de Thora als het Evangelie werden gesierd.” “De Heerlijkheid van de Sinaï heeft zich gehaast rond de Dageraad van deze Openbaring te cirkelen, terwijl uit de hoogten van het Koninkrijk de stem van Gods Zoon wordt vernomen, die verkondigt: ‘Haast u, o gij hooghartigen der aarde en spoed u naar Hem.’ Karmel heeft zich in deze Dag vol van verlangende aanbidding naar Zijn hof gespoed, terwijl vanuit het hart van Zion de roep klinkt: ‘De belofte van alle tijdperken is vervuld. Hetgeen in de heilige geschriften van God, de Verhevenste, de Almachtige, de Meest Geliefde, werd aangekondigd, is openbaar gemaakt.’” “Hijáz is ontwaakt door de bries die de boodschap van vreugdevolle hereniging verkondigt. ‘Geprezen zijt Gij’, horen wij haar uitroepen, ‘o mijn Heer, Gij Allerhoogste. Ik was dood daar ik van U gescheiden was; de bries bezwangerd met de geur van Uw tegenwoordigheid, heeft mij tot het leven teruggevoerd. Gelukkig hij die zich tot U wendt en wee hem die dwaalt.’” “Bij de ene ware God, Elia spoedde zich tot Mijn hof en heeft zich gedurende de dag en in de nacht rond Mijn troon van heerlijkheid bewogen.” “In al zijn majesteit beweegt Salomo zich in deze dag in aanbidding om Mij heen, terwijl hij deze verhevenste woorden spreekt: ‘Ik heb mijn gelaat tot Uw gelaat gekeerd, o Gij, almachtig Heerser der wereld! Ik heb mij van al wat mij toebehoort onthecht en hunker naar hetgeen Gij bezit.’” “Had Muḥammad, de Apostel van God, deze Dag beleefd,” zo schrijft Bahá'u'lláh in een Tafel die Hij openbaarde aan de vooravond van Zijn verbanning naar de strafkolonie ‘Akká, “dan zou Hij hebben uitgeroepen: ‘Waarlijk, ik heb U erkend, o Gij het Verlangen van de Boodschappers van God!’ Had Abraham dit beleefd, dan zou ook Hij zich ter aarde geworpen hebben en in uiterste deemoed voor de Heer uw God hebben uitgeroepen: ‘Mijn hart is van vrede vervuld, o Gij Heer van al wat is in hemel en op aarde! Ik getuig dat Gij alle glorie van Uw macht en de volle majesteit van Uw wet voor mijn ogen hebt onthuld!’ Had Mozes zelf het bereikt, dan zou Hij eveneens Zijn stem hebben verheven en gezegd: ‘Alle lof zij U dat Gij het licht van Uw aanschijn op mij hebt gericht en mij onder hen hebt doen scharen die het voorrecht werden geschonken Uw gelaat te aanschouwen!’” “Zowel Noord als Zuid bewegen door de roep waarmee de komst van onze Openbaring wordt aangekondigd. Wij kunnen de stem van Mekka vernemen die uitroept: ‘Alle lof zij u, o Heer mijn God, de Alglorierijke, dat Gij de adem, bezwangerd met de geur van Uw tegenwoordigheid, over mij hebt doen zweven!’” Ook Jeruzalem roept luid: ‘Geloofd en verheerlijkt zijt Gij, o Geliefde van hemel en aarde, omdat Gij de kwelling van het gescheiden zijn van U hebt veranderd in de vreugde van een levenschenkende hereniging!’”

- 21 “Bij de rechtvaardigheid van God,” zo verklaart Bahá'u'lláh als Hij de volle kracht van Zijn onoverwinnelijke macht wil onthullen, “zou enig mens, geheel alleen, opstaan in de naam van Bahá en zich wapenen met Zijn liefde, dan zal de Almachtige hem tot de overwinning voeren, ook al zouden de machten van hemel en aarde zich tegen hem opstellen.” “Bij God, buiten Wie er geen ander God is! Zou enig mens opstaan voor de overwinning van ons Geloof, dan zal God hem voorzeker doen overwinnen, al zouden tienduizenden vijanden tegen hem samenspannen. En als zijn liefde voor Mij in kracht toeneemt, dan zal God hem macht geven over alle krachten van hemel en aarde. Aldus hebben Wij de geest van kracht over alle terreinen uitgestort.”
- 22 Het tijdperk dat getuige was van de komst van Zijn Openbaring verheerlijkt Hij aldus: “Dit is de Koning der Dagen, de Dag, welke de komst van de Meest Geliefde heeft aanschouwd, de komst van Hem die in alle eeuwigheid is aangeduid als het Verlangen van de Wereld.” “In deze Dag schijnt de wereld van het bestaan met de pracht van deze goddelijke Openbaring. Al het geschapene verheerlijkt haar verlossende genade en verkondigt haar lof. Het heelal is vervuld van een vervoering van vreugde en blijdschap. De Geschriften van vroegere Beschikkingen huldigen het grote vreugdefeest dat deze verhevenste Dag van God moet begroeten. Wel gaat het hem die deze Dag heeft mogen beleven en zijn rang heeft herkend.” “Zou de mensheid op gepaste wijze acht slaan op slechts één enkel woord van lof, dan zou ze zo van verrukking vervuld worden dat ze er door overweldigd en buiten zichzelf van verbazing zou raken. In vervoering zou ze dan stralend verrijzen boven de horizon van waar begrip.”
- 23 “Wees eerlijk, gij volkeren der aarde,” verzoekt Hij aldus de mensheid dringend, “betaamt het u te twifelen aan het gezag van één naar Wiens aanwezigheid ‘Degene die met God sprak’ (Mozes) zozeer heeft verlangd, Wiens schoonheid de ‘welbeminde van God’ (Muhammad) zo vurig verlangde te aanschouwen, door de kracht van Wiens liefde de ‘Geest van God’ (Jezus) ten hemel voer, ter wille van Wie het ‘Eerste Punt’ (de Báb) Zijn leven offerde?” “Grijp uw kans,” maant Hij Zijn volgelingen, “aangezien een vluchtig ogenblik in deze Dag eeuwen uit een voorbijgane tijd verre overtreft... Zou noch maan zagen ooit een dag als deze... Het is duidelijk, dat ieder tijdperk waarin een Manifestatie van God heeft geleefd goddelijk is beschikt en, in zekere zin, gekenmerkt kan worden als de door God bestemde Dag. Deze Dag echter is uniek en moet van alle voorgaande onderscheiden worden. De benaming ‘Zegel der Profeten’ onthult en bewijst ten volle de hoge rang van deze Dag.”
- 24 Uitweidende over de krachten verborgen in Zijn Openbaring openbaart Bahá'u'lláh het volgende: “Door de beweging van Onze Pen van heerlijkheid hebben Wij, op bevel van de almachtige Beschikker, ieder menselijk lichaam nieuw leven ingeblazen en ieder woord met een nieuwe kracht begiftigd. Al het geschapene verkondigt de bewijzen van deze wereldomvattende wedergeboorte.” Verder zegt Hij: “Dit zijn de grootste, de meest vreugdevolle tijdingen die door de pen van deze Verguisde zijn gegeven.” Op een andere plaats roept Hij uit: “Hoe groot is de Zaak! Hoe overweldigend belangrijk zijn boodschap! Dit is de Dag waarvan gezegd werd: ‘O mijn zoon! God zal waarlijk alles aan het licht brengen, al ware het slechts zo nietig als een mosterdzaadje, verborgen in een rots, of in de hemelen of in de aarde; want God is onnaspeurbaar en weet alles.’” “Bij de rechtvaardigheid van de ene ware God! Als een enkele splinter van een edelsteen verloren was gegaan en onder een berg vol stenen begraven lag, en verborgen was voorbij de zeven zeeën, dan nog zal de Hand van de Almachtige deze zonder twijfel in deze dag, zuiver en van smetten ontdaan, onthullen.” “Hij die zich laaft aan de wateren van Mijn Openbaring zal alle onvergankelijke vreugden smaken die door God bevolen werden vanaf het begin dat geen begin heeft tot aan het einde dat geen einde heeft.” “Elke letter die uit Onze mond voortkomt, is met zo'n vernieuwende kracht begiftigd, dat hij een nieuwe schepping doet ontstaan, een schepping waarvan de grootheid ondoorgrondelijk is voor ieder buiten God. Hij, waarlijk, heeft kennis van alle dingen.” “Het ligt in Onze kracht, zo Wij dit wensen, een zwevend stofdeeltje in een oogwenk zonnen van oneindige, van ondenkbare pracht te doen voortbrengen, om een dauwdruppel te doen uitgroeien tot onmetelijke en ontelbare oceanen, om in elke letter een kracht te leggen die hem in staat stelt alle kennis van voorbijgane en toekomstige tijdperken te onthullen.” “Wij bezitten zulk een kracht dat deze, indien aan het licht gebracht, het dodelijkst gif zou veranderen in een wondermiddel van onfeilbare werkzaamheid.”
- 25 De staat van de ware gelovige beoordelend merkt Hij op: “Bij de smarten die de schoonheid van de Alglorierijke kwellen! De staat die voor de ware gelovige werd beschikt is zodanig dat wanneer slechts een deel, kleiner dan het oog van een naald, van de glorie van die staat aan de mensheid zou worden onthuld, iedere aanschouwer zou wegteren in zijn verlangen om die te bereiken. Om deze

reden is verordend dat in dit aardse leven de volle maat van de heerlijkheid van zijn eigen positie verborgen blijft voor de ogen van zo'n gelovige." "Zou de sluier worden opgelicht", verzekert Hij wederom, "en de volle glorie van de staat van hen die zich geheel tot God hebben gekeerd en die in hun liefde tot Hem de wereld hebben verzaakt kenbaar worden, dan zou de gehele schepping verstomd zijn."

- 26 De nadruk leggende op de alles overtreffende aard van Zijn Openbaring, in vergelijking met de daaraan voorafgaande Beschikking, verklaart Bahá'u'lláh het volgende: "Zouden alle volkeren der aarde zijn uitgerust met de krachten en eigenschappen die zijn bestemd voor de Letters van de Levende, de uitverkoren discipelen van de Báb, wier staat tienduizend maal roemrijker is dan die welke de apostelen van weleer hebben bereikt, en wanneer zij allen, zonder uitzondering, slechts een ogenblik zouden aarzelen het licht van Mijn Openbaring te erkennen, dan zou hun geloof hun niet baten en zullen zij tot de ongelovigen worden gerekend." "Zo geweldig groot is de uitstorting van goddelijke genade in deze Beschikking dat als sterfelijke handen snel genoeg waren om die op te tekenen, er binnen een tijdsbestek van één dag en één nacht een stroom verzen zou vloeien die in aantal de gehele Perzische Bayán zou evenaren."
- 27 "Sla acht op mijn waarschuwing, o volk van Perzië," zo richt Hij Zich tot Zijn landgenoten, "indien u de hand aan mij zou slaan, zal God voorzeker een ander doen opstaan om de door mijn dood opengevallen plaats in te nemen; want dit is Gods methode die van oudsher wordt toegepast, en in Gods handelwijze kunt u geen verandering ontdekken." "Zouden zij trachten Zijn licht op het vasteland te verbergen, dan zou Hij voorzeker Zijn hoofd in het midden der oceaan opheffen en met luide stem verkondigen: 'Ik ben de levengevende van de wereld!' [...] En zouden zij Hem in een donkere put werpen, dan zullen zij Hem terugvinden, gezeteld op de hoogste toppen der aarde, de gehele mensheid luid toeroepend: 'Zie, het Verlangen der wereld is gekomen in Zijn majesteit, Zijn soevereiniteit, Zijn al-overtreffende heerschappij!' En al zou Hij begraven worden in het diepste der aarde, dan zal Zijn Geest, opwiekend naar de hoogste hemel, de roep doen schallen: 'Aanschouw de komst van de Heerlijkheid; getuig van het Koninkrijk van God, de Heiligste, de Genadige, de Almachtige!'" "In de keel van deze Jongeling", zo luidt nog een andere verbazingwekkende verklaring, "liggen klanken opgesloten die, als zou er aan de mensheid nog minder van onthuld worden dan het oog van een naald, nochtans voldoende zouden zijn om iedere berg tot stof uiteen te doen vallen, de bladeren van de bomen te doen verkleuren en hun vruchten te doen vallen; zij zouden ieder hoofd dwingen zich in verering te buigen en ieder gelaat zich in aanbidding te wenden tot deze almachtige Heerser die, op verschillende tijden en op allerlei manieren, verschijnt gelijk een verterende vlam, gelijk een golvende oceaan, gelijk een stralend licht, gelijk de boom die, geworteld in de heilige aarde, zijn takken opheft tot aan en zelfs voorbij de troon van onsterfelijke heerlijkheid."
- 28 Vooruitlopend op het Stelsel, voorbestemd om door de onweerstaanbare kracht van Zijn Wet later onthuld te worden, schrijft Hij: "Het evenwicht in de wereld is verstoord door de vibrerende invloed van deze grootste, deze nieuwe Wereldorde. In het geregelde leven van de mensheid is een ommekeer teweeggebracht door de werking van dit unieke, dit wonderbaarlijke Stelsel – welks gelijke het oog der stervelingen nimmer heeft aanschouwd." "De Hand van Almacht heeft Zijn Openbaring op een onaantastbaar en duurzaam fundament gegrondvest. Door mensen veroorzaakte stormen van strijd zijn niet bij machte de basis ervan te ondermijnen, noch zullen hun denkbeeldige theorieën er in slagen zijn structuur te schaden."
- 29 In de Súratu'l-Haykal, een van de uitdagendste werken van Bahá'u'lláh, staan de volgende verzen opgetekend, waarvan elk voor zich getuigt van de onweerstaanbare kracht waarmee de door zijn Auteur verkondigde Openbaring doortrokken is: "In Mijn tempel aanschouwt men slechts de Tempel van God, en in Mijn schoonheid slechts Zijn Schoonheid, en in Mijn wezen slechts Zijn Wezen, en in Mijn zelf slechts Zijn Zelf, en in Mijn beweging slechts Zijn Beweging, en in Mijn berusting slechts Zijn Berusting, en in Mijn pen slechts Zijn Pen, de Machtige, de Al-geprezene. Er is in Mijn ziel niets anders dan de Waarheid, en in Mijzelf kan niets anders waargenomen worden behalve God." "De Heilige Geest Zelf werd door middel van één enkele letter geschapen door deze Grootste Geest, mocht u behoren tot hen die begrijpen."... "In de schatkamer van Onze Wijsheid ligt een niet-geopenbaarde kennis, waarvan één enkel woord – zo Wij dit aan de mensheid zouden willen onthullen – ieder menselijk wezen de Manifestatie van God zou doen herkennen en Zijn alwetendheid erkennen, een ieder in staat zou stellen de geheimen van alle wetenschappen te doorgronden en een zo hoge staat te

bereiken dat hij volkomen onafhankelijk zou zijn van alle kennis uit het verleden en van de toekomst. Wij bezitten ook andere kennis, waarvan Wij echter geen enkele letter kunnen onthullen, en evenmin achten Wij de mensheid in staat ook slechts de geringste toespeling op de betekenis ervan te vernemen. Aldus hebben Wij u ingelicht omtrent de kennis van God, de Alwetende, de Alwijze.” “De dag nadert waarop God, door een daad van Zijn Wil, een mensenras zal doen opstaan waarvan de aard ondoorgrondelijk is voor allen buiten God, de Almogende, de Bij-zich-bestaande.” “Eerlang zal Hij uit de Boezem van Kracht de Handen van Verhevenheid en Macht trekken, Handen die zullen opstaan om de overwinning voor deze Jongeling te behalen en die de mensheid zullen zuiveren van de bezoedeling door de uitgestotenen en de goddelozen. Deze Handen zullen hun lendenen omgorden om het Geloof van God te verdedigen en zij zullen in Mijn naam, de Bij-zich-bestaande, de machtige, de volkeren en geslachten der aarde onderwerpen. Zij zullen de steden binnentrekken en de harten van alle inwoners van vrees vervullen. Aldus zijn de bewijzen van Gods macht; hoe vreselijk, hoe heftig is Zijn macht!”

30 Aldus, innig geliefde vrienden, luidt Bahá'u'lláh's eigen schriftelijke getuigenis omtrent de aard van Zijn Openbaring. Naar de verklaringen van de Báb die alle de kracht van deze opmerkelijke uitspraken verhogen en er de waarheid van bevestigen, heb ik reeds verwezen. Wat ik in dit verband nog in beschouwing moet nemen zijn die passages in de geschriften van 'Abdu'l-Bahá, de aangewezen Uitlegger van deze uitspraken, die nader licht werpen op dit adembenemende thema en verschillende kenmerken ervan toelichten. Zijn wijze van spreken is inderdaad even krachtig en zijn eerbetoon niet minder bezielend dan die van Bahá'u'lláh of de Báb.

31 “Eeuwen, ja zelfs tijdperken moeten voorbijgaan,” zo verklaart Hij in een van Zijn vroegste Tafelen, “voordat de Morgenster van Waarheid weer in zijn midzomerpracht of wederom in zijn stralende lenteprijs verschijnt... Hoe dankbaar moeten wij zijn, dat wij in deze Dag tot ontvangers van zulk een overweldigende gunst werden gemaakt! Hadden wij maar tienduizend levens om ze neer te leggen in dankbaarheid voor zo'n zeldzaam voorrecht, zo'n hoge verworvenheid, zo'n onschatbare milddadigheid!” Hij voegt eraan toe: “De overdenking van de Beschikking die door de Gezegende Schoonheid is ingeluid, zou hebben volstaan om de heiligen van voorbijgaande tijden te overweldigen – heiligen die verlangend waren deel te nemen in de grote glorie daarvan, al was het slechts een enkel ogenblik.” “De heiligen uit vervlogen tijden en eeuwen hebben zonder uitzondering met betraande ogen gesmacht om, al was het slechts voor een ogenblik, in de Dag van God te mogen leven. In onverzadigd verlangen gingen zij naar het hiernamaals. Hoe groot is daarom de milddadigheid van de Abhá-schoonheid die, ondanks onze volstrekte onwaardigheid, in ons door Zijn genade en barmhartigheid in deze goddelijk verlichte eeuw de geest van het leven heeft geblazen, ons heeft samengebracht onder de banier van de Beminde van de wereld en verkozen heeft ons een genade te verlenen waarnaar de machtigen uit voorbijgaande tijden tevergeefs hebben gesmacht.” “De zielen van de bevoorrechtten onder de schare in den hoge,” bevestigt Hij verder, “de heilige bewoners van het allerhoogste Paradijs zijn in deze Dag vervuld van een brandend verlangen om naar deze wereld terug te keren, opdat zij de in hun vermogen liggende dienstbaarheid mogen offeren aan de drempel van de Abhá-schoonheid.”

32 In een passage die betrekking heeft op de groei en toekomstige ontwikkeling van het Geloof verklaart Hij: “De pracht van Gods stralende barmhartigheid heeft de volkeren en geslachten van de aarde omhuld en de gehele wereld baadt in haar stralende heerlijkheid... De dag zal spoedig aanbreken, dat het licht van goddelijke eenheid zowel Oost als West zodanig zal hebben doordrongen, dat geen mens dit langer zal durven ontkennen.” “Thans heeft de Hand van goddelijke macht in de wereld van bestaan de grondslagen gelegd van deze allerhoogste milddadigheid en dit wonderbaarlijke geschenk. Al wat in het binnenste van deze heilige cyclus verborgen is, zal geleidelijk te voorschijn komen en worden onthuld, want thans staat men aan het begin van zijn groei en aan de dageraad van de openbaring van zijn tekenen. Voor het einde van deze eeuw en van dit tijdperk zal zichtbaar en duidelijk worden gemaakt hoe wonderbaarlijk die lente was en hoe hemels dat geschenk!”

33 Om de verheven staat van de ware gelovige, waarnaar door Bahá'u'lláh wordt verwezen, te bevestigen, openbaart Hij het volgende: “De rang die hij die deze Openbaring waarlijk heeft erkend, zal bereiken, is dezelfde als die welke was bestemd voor die profeten van het huis Israëls die niet beschouwd worden als Manifestaties ‘begiftigd met standvastigheid’.”

34 Met betrekking tot de Manifestaties die zullen volgen op de Openbaring van Bahá'u'lláh geeft 'Abdu'l-Bahá deze duidelijk omschreven en belangrijke verklaring: “Omtrent de Manifestaties welke

in de toekomst ‘in de schaduw van de wolken’ zullen nederdalen; weet waarlijk dat wat betreft hun verhouding tot de bron van hun inspiratie, zij zich onder de schaduw van de Aloude Schoonheid bevinden. Met betrekking tot het tijdperk waarin zij verschijnen zal evenwel een ieder van hen ‘doen al wat Hij wil.’”

- 35 “O mijn vriend!” zo richt Hij zich in een van Zijn Tafelen tot een man van erkend gezag en aanzien, “Het eeuwige Vuur, ontstoken door de Heer van het Koninkrijk in het binnenste van de heilige Boom brandt fel in de kern van het hart van de wereld. De grote brand die het zal veroorzaken, zal de ganse aarde omvatten. Zijn laaiende gloed zal haar volkeren en geslachten verlichten. Alle tekenen zijn onthuld, iedere profetische zinspeling is duidelijk geworden. Al hetgeen is bewaard in alle Geschriften uit het verleden is duidelijk gemaakt. Het is niet meer mogelijk te twifelen of te aarzelen... De tijd dringt. Het goddelijke Strijdros is ongeduldig en kan niet langer wachten. Aan ons de taak voorwaarts te snellen en, eer het te laat is, de overwinning te behalen.” En tenslotte, in een van Zijn ogenblikken van vervoering, tijdens de eerste dagen van Zijn beleid, voelde Hij zich bewogen deze diepontroerende passage tot een van zijn meest vertrouwde en vooraanstaande volgelingen te richten: “Wat zal ik nog meer zeggen? Wat kan mijn pen nog anders verhalen? Zo luidt klinkt de roep die weergalmt vanuit het Abhá-koninkrijk, dat sterfelijke oren welhaast doof worden door de trillingen ervan. De gehele schepping, dunkt mij, wordt ontwricht en barst uiteen door de verpletterende invloed van de oproep van God die uitgaat vanuit de troon van heerlijkheid. Meer dan dit kan ik niet schrijven.”
- 36 Innig geliefde vrienden! Er is genoeg gezegd en de aangehaalde passages uit de geschriften van de Báb, van Bahá'u'lláh en van ‘Abdu’l-Bahá zijn voldoende talrijk en verscheiden om de gewetensvolle lezer te overtuigen van de verhevenheid van deze unieke cyclus in de wereldgeschiedenis der godsdiensten. Het zou absoluut onmogelijk zijn de betekenis of de invloed te overdrijven die het heeft uitgeoefend en die het in steeds toenemende mate moet uitoefenen naarmate zijn prachtige stelsel zich ontplooit te midden van de chaos van een ineenslopende beschaving.
- 37 Een woord van waarschuwing tot hen die deze bladzijden lezen lijkt echter wel raadzaam, alvorens ik verder ga met de uitwerking van mijn betoog. Laat niemand die in het licht van de voorgaande passages nadenkt over de aard van de Openbaring van Bahá'u'lláh, het karakter ervan misverstaan of de bedoeling van de Auteur misduiden. De goddelijkheid, toegeschreven aan een zo verheven Wezen en de volledige incarnatie van de namen en hoedanigheden van God in een zo verheven Persoon, moet in geen geval verkeerd worden begrepen of verkeerd uitgelegd. De menselijke tempel die tot voertuig van een zo overweldigende Openbaring is gemaakt, moet als wij trouw willen zijn aan de beginselen van ons Geloof, steeds volkomen onderscheiden worden van die “diepste Geest der Geesten” en “eeuwige Essentie der Essenties” – die onzichtbare maar rationele God die, hoezeer wij ook de goddelijkheid van Zijn Manifestaties op aarde verheerlijken, op geen enkele wijze Zijn oneindige, Zijn onkenbare, Zijn onvergankelijke en alomvattende Werkelijkheid kan belichamen in de tastbare en beperkte gestalte van een sterfelijk wezen. Waarlijk, de God die Zijn eigen werkelijkheid aldus zou kunnen belichamen, zou in het licht van Bahá'u'lláh's leer onmiddellijk ophouden God te zijn. Zo'n grove en fantastische theorie van goddelijke incarnatie is even ver verwijderd van en onverenigbaar met de kern van de bahá'í-overtuiging als de evenmin toelaatbare pantheïstische en antropomorfe voorstellingen van God, die beide door Bahá'u'lláh's uitspraken ten stelligste worden verworpen en waarvan de misvatting wordt uiteengezet.
- 38 Hij die in ontelbare passages Zijn uitspraken de “Stem van God, de Roep van God Zelf” noemt, verklaart aldus plechtig het volgende in de Kitáb-i-Íqán: “Voor ieder scherpziend en verlicht hart is het duidelijk dat God, de onkenbare Essentie, het goddelijke Wezen, onmetelijk verheven is boven iedere menselijke eigenschap, zoals lichamelijk bestaan, stijgen en neerdalen, vooruitgang en teruggang... Hij is en was altijd verborgen in de aloude eeuwigheid van Zijn Wezen en zal eeuwigdurend in Zijn Werkelijkheid verborgen blijven voor het menselijk oog... Hij is verheven buiten en boven alle scheiding en vereniging, alle nabijheid en veraf zijn... ‘God was alleen; er was niemand buiten Hem’ is een zekere getuigenis van deze waarheid.”
- 39 Sprekend over God licht Bahá'u'lláh toe: “Sedert onheuglijke tijden blijft Hij, het goddelijk Wezen, verborgen in de onuitsprekelijke heiligheid van Zijn verheven Zelf en zal eeuwigdurend gehuld blijven in het ondoorgrondelijke mysterie van Zijn onkenbare Essentie... Tienduizend Profeten, ieder van hen

een Mozes, zijn als door de bliksem getroffen op de Sinaï van hun zoektocht door de onverbidelijke stem van God: 'Gij zult Mij nimmer aanschouwen!'; terwijl talloze Boodschappers, ieder zo groot als Jezus, terneergeslagen op hun hemelse troon staan door het verbod: 'Mijn Essentie zult gij nimmer begrijpen!'" "Hoe verbijsterend", verklaart Bahá'u'lláh in Zijn gebed tot God, "is voor mij, onbeduidend als ik ben, de poging om de heilige diepten van Uw kennis te peilen! Hoe nutteloos zijn mijn inspanningen om mij de grootte van de macht, eigen aan het werk Uwer handen – de openbaring van Uw scheppende kracht - voor te stellen!" "Wanneer ik, o mijn God, de band overdenk die mij aan U bindt," aldus openbaart Hij in weer een ander gebed in Zijn eigen handschrift, "dan voel ik mij gedrongen al het geschapene te verkondigen 'waarlijk, Ik ben God!'; en zie, wanneer ik mijn eigen zelf beschouw, bevind ik mij grover dan klei!"

40 Bahá'u'lláh verklaart verder in de Kitáb-i-Íqán: "Daar de deur tot de kennis van de Aloude van Dagen aldus voor alle wezens is gesloten, deed de Bron van oneindige genade, ... deze stralende Juwelen van Heiligheid uit het rijk van de geest verschijnen in de edele vorm van de menselijke tempel en zich aan alle mensen openbaren, opdat zij aan de wereld de geheimen van het onveranderlijke Wezen kunnen meedelen en vertellen van de subtiliteiten van Zijn onvergankelijke Essentie... Alle Profeten van God, Zijn welbegunstigden, Zijn heilige en uitverkoren Boodschappers zijn, zonder uitzondering, de dragers van Zijn namen en de belichamingen van Zijn hoedanigheden... Deze Tabernakels van Heiligheid, deze eerste Spiegels die het licht van onvergankelijke glorie weerkaatsen, zijn slechts uitdrukkingen van Hem die de Onzichtbare der Onzichtbaren is."

41 Dat Bahá'u'lláh, niettegenstaande de overweldigende intensiteit van Zijn Openbaring, gezien moet worden als wezenlijk een van deze Manifestaties van God en nimmer vereenzelvigd moet worden met die onzichtbare Werkelijkheid, de Essentie van God Zelf, is een van de belangrijkste belijdenissen van ons Geloof – een belijdenis welke nooit verhuld mag worden; en geen van zijn aanhangers mag ooit toestaan dat de zuiverheid hiervan in gevaar wordt gebracht.

42 Evenmin tracht de Bahá'i-openbaring, waar deze er aanspraak op maakt het hoogtepunt van een profetische cyclus te zijn en de vervulling van de belofte aller tijden, in enig opzicht die eerste en eeuwige beginselen, die de voorafgaande godsdiensten bezielen en er aan ten grondslag liggen, ongeldig te verklaren. Het aan elk van deze godsdiensten ten grondslag liggende goddelijk gezag wordt door haar erkend en tot haar meest hechte en uiteindelijke basis gemaakt. Ze beschouwt hen in geen ander licht dan verschillende fasen in de geschiedenis der eeuwigheid en de voortdurende evolutie van één religie, goddelijk en ondeelbaar, waarvan ze zelf slechts een integrerend deel uitmaakt. Ze wil hun goddelijke oorsprong niet verdoezelen, noch de erkende grootheid van hun ontzagwekkende verrichtingen verkleinen. Ze kan geen poging dulden die hun kenmerken tracht te verdraaien of de waarheden die zij inscherpen tracht teniet te doen. Haar leringen wijken geen haarbreed af van de waarheden die ze bevatten en het gewicht van haar boodschap ontnemt geen tittel of jota aan de invloed die ze uitoefenen, of de oprechtheid waartoe zij bezielen. Verre van te trachten de geestelijke basis van de stelsels van de wereldgodsdiensten omver te werpen, bestaat haar werkelijke en onveranderlijke doel in het uitbreiden van hun grondslag, in het opnieuw uiteenzetten van hun grondslagen, het met elkaar in overeenstemming brengen van hun doelstellingen, hun leven nieuwe kracht te verlenen, hun eenheid aan te tonen, de oorspronkelijke zuiverheid van hun leer te herstellen, hun functies te coördineren en te helpen bij het bereiken van hun hoogste aspiraties. Deze goddelijk geopenbaarde godsdiensten, zoals door een nauwkeurig waarnemer zo duidelijk werd geformuleerd, "zijn niet gedoemd om te sterven, maar om herboren te worden... 'Sterft niet het kind in de jongeling en de jongeling in de man; en nochtans sterven kind noch jongeling?'"

43 In de Kitáb-i-Íqán legt Bahá'u'lláh uit: "Zij die de Lichten van Waarheid zijn en de Spiegels die het licht van goddelijke Eenheid weerkaatsen, in welk tijdperk en cyclus Zij ook uit hun onzichtbare verblijfplaatsen van aloude glorie zijn neergezonden naar deze wereld om de zielen van de mensen op te voeden en al het geschapene met genade te bekleden, zijn onveranderlijk begiftigd met een algebiedende macht en bekleed met een onoverwinnelijke soevereiniteit... Deze geheiligde Spiegels, deze Dageraden van aloude glorie, zijn allen de Belichamingen op aarde van Hem die de centrale Bol van het heelal is, Zijn Essentie en uiteindelijke Doel. Uit Hem komt hun kennis en kracht; uit Hem spruit hun soevereiniteit voort. De schoonheid van hun aangezicht is slechts een weerspiegeling van Zijn beeld en hun openbaring een teken van Zijn onsterfelijke glorie... Door hen wordt een genade overgebracht die oneindig is en door hen wordt het licht dat nimmer kan verflauwen geopenbaard..."

Menselijke woorden kunnen nimmer passend hun lof bezingen en geen menselijke taal kan ooit hun mysterie onthullen.” “Aangezien deze Vogels van de hemelse troon”, voegt Hij eraan toe, “allen zijn neergezonden uit de hemel van Gods Wil, en aangezien zij allen opstaan om Zijn onweerstaanbaar Geloof te verkondigen, daarom zijn zij allen te beschouwen als één ziel en één persoon... zij allen verblijven in hetzelfde tabernakel, verheffen zich in dezelfde hemel, zijn gezeten op dezelfde troon, spreken dezelfde taal en verkondigen hetzelfde Geloof... Zij verschillen alleen in de intensiteit van hun openbaring en de relatieve kracht van hun licht... Dat een bepaalde hoedanigheid van God niet uiterlijk aan het licht kwam door deze Kernen van Onthechting sluit niet in dat Degenen die de Dageraden van Gods hoedanigheden zijn en de Schatkamers van Zijn heilige namen, deze niet werkelijk bezaten.”

44 Ook dienen wij steeds te bedenken dat, hoe groot de kracht die door deze Openbaring zichtbaar is gemaakt en hoe uitgestrekt de draagwijdte van de door haar Auteur ingeleide Godsbeschikking ook zij, deze met nadruk de aanspraak afwijst als zou dit de laatste openbaring van de wil van God en Zijn doel voor de mensheid te zijn. Vast te houden aan een dergelijke opvatting omtrent haar aard en werking zou gelijk staan aan verraad aan de Zaak en een ontkenning van de waarheid ervan. Het moet noodzakelijkerwijs in botsing komen met het grondbeginsel dat de hoeksteen van het Bahá'í-geloof vormt; het beginsel dat religieuze waarheid niet absoluut, doch relatief is, dat goddelijke Openbaring geordend, onafgebroken en progressief is en niet krampachtig of eindig is. De categorische afwijzing door de volgelingen van het Geloof van Bahá'u'lláh van de aanspraak op finaliteit, zoals deze door de verschillende godsdienstige systemen, door de Profeten uit het verleden ingeleid, wordt gebracht, is dan even klaar en nadrukkelijk als hun eigen afwijzing om deze zelfde finaliteit op te eisen voor de Openbaring waarmede zij worden vereenzelvigd. “Te geloven, dat alle openbaring voorbij is, dat de poorten van goddelijke barmhartigheid gesloten zijn, dat vanuit de dageraden van eeuwige heiligheid geen zon meer zal opkomen, dat de oceaan van eeuwigdurende milddadigheid voor immer tot stilstand komt, en dat vanuit het tabernakel van aloude glorie de Boodschappers van God niet langer meer worden geopenbaard,” moet in de ogen van iedere volgeling van het Geloof worden beschouwd als een ernstige en onvergeeflijke afwijking van een van de dierbaarste en meest fundamentele grondbeginselen ervan.

45 Een verwijzing naar enkele van de reeds geciteerde uitspraken van Bahá'u'lláh en ‘Abdu’l-Bahá zal zeker voldoende zijn om zonder de minste twijfel de waarheid van dit kardinale beginsel aan te tonen. Zou de volgende passage uit de Verborgen Woorden niet eveneens kunnen worden uitgelegd als een allegorische toespeling op de progressiviteit van goddelijke Openbaring en een erkenning door de Auteur dat de Boodschap die Hem is toevertrouwd niet de laatste en ultieme uitdrukking is van de wil en leiding van de Almachtige? “O Zoon van Rechtvaardigheid! In het diepst van de nacht begaf zich de schoonheid van het onsterfelijk Wezen van de smaragden hoogte van trouw naar de Sadratu’l-Muntahá en weende zo bitter dat de hemelse scharen en de bewoners van de rijken in den hoge weeklaagden over Zijn wenen. Daarop werd er gevraagd: Waarom dit wenen en klagen? Hij antwoordde: zoals geboden wachtte Ik hoopvol op de heuvel van trouw, doch ademde niet de geur van trouw in van hen die op aarde verwijnen. Dan tot terugkeer gemaand zag Ik plotseling dat enige duiven van heiligheid het zwaar te verduren hadden in de klauwen van aardse honden. Waarop de hemelse Maagd ongesluierd en stralend uit Haar mystieke woning snelde en naar hun namen vroeg, en allen werden genoemd op één na. Na aandringen werd de eerste letter ervan gezegd, waarop de bewoners van de hemelse verblijven uit hun woning van heerlijkheid toesnelden. En toen de tweede letter werd uitgesproken, vielen zij allen neer in het stof. Op dat moment weerklonk een stem uit het binnenste van het heiligdom: ‘Tot hiertoe en niet verder.’ Waarlijk, wij getuigen van hetgeen zij hebben gedaan en nu nog doen.”

46 In duidelijker taal getuigt Bahá'u'lláh van deze waarheid in een van de door Hem in Adrianopel geopenbaarde Tafelen: “Weet waarlijk dat de sluier die Ons aangezicht verborgen houdt niet geheel opgetrokken is. Wij hebben Ons Wezen onthuld in een mate die overeenkomt met het vermogen van de mensheid van Ons tijdperk. Zou de Aloude Schoonheid in de volheid van Zijn heerlijkheid onthuld worden, dan zou het sterfelijk oog verblind worden door de verbijsterende intensiteit van Zijn openbaring.”

47 In de Súrîy-i-Şabr, reeds in 1863 geopenbaard op de eerste dag van Zijn aankomst in de tuin van Ridván, verzekert Hij: “God heeft Zijn Boodschappers naar de aarde gezonden om Mozes en Jezus op

te volgen, en alzo zal Hij voortgaan 'tot het einde dat geen einde heeft'; opdat Zijn genade vanuit de hemel van goddelijke milddadigheid de mensheid voortdurend zal worden verleend."

- 48 "Voor Mijzelf ben Ik niet bezorgd," verklaart Bahá'u'lláh nog uitdrukkelijker. "Mijn angsten gelden Hem die u gezonden zal worden na Mij – Hij die met grote soevereiniteit en machtige heerschappij zal worden bekleed." Voorts schrijft Hij in de *Súratu'l-Haykal*: "Met de woorden die Ik heb geopenbaard, ben Ik zelf niet bedoeld, maar veeleer Hij die na Mij zal komen. God is hiervan getuige, Hij de Alwetende." "Handel niet met Hem," zegt Hij verder, "zoals gij Mij hebt behandeld."
- 49 In een uitvoeriger passage bevestigt de Báb dezelfde waarheid in Zijn geschriften: "Het is helder en duidelijk," schrijft Hij in de Perzische Bayán, "dat het doel van alle voorgaande Godsbeschikkingen er op gericht was de weg te effenen voor de komst van Muḥammad, de Apostel van God. Deze hadden, met inbegrip van de Beschikking van Muḥammad, op hun beurt tot doel de Openbaring, verkondigd door de Qá'im. Het aan deze Openbaring ten grondslag liggende doel, zowel als die er aan voorafgingen, is evenzo het verkondigen van de komst van het Geloof van Hem, Die door God zal worden geopenbaard. En dit Geloof – het Geloof van Hem Die door God zal worden geopenbaard – heeft op zijn beurt tezamen met alle voorgaande Openbaringen de Manifestatie ten doel die bestemd is om deze op te volgen. En deze laatste, niet minder dan alle voorafgegangene Openbaringen, bereidt de weg voor de Openbaring die nog volgen zal. Het proces van opkomst en ondergang van de Zon van Waarheid zal aldus onbeperkt voortgaan – een proces dat geen begin had en geen einde zal hebben."
- 50 "Weet voorzeker," verklaart Bahá'u'lláh in dit verband, "dat in elke Godsbeschikking het licht van goddelijke Openbaring aan de mensen genadig werd verleend in de rechtstreekse verhouding tot hun geestelijke vermogens. Beschouw de zon. Hoe zwak zijn zijn stralen op het ogenblik dat hij boven de horizon verschijnt. Hoe geleidelijk zijn warmte en kracht toenemen naarmate hij zijn zenit nadert, ondertussen al het geschapene in staat stellend om zich aan te passen aan de toenemende sterkte van zijn licht. Hoe het gestadig vermindert tot hij het punt bereikt waarop hij ondergaat. Zou hij plotseling alle krachten die in hem verborgen zijn onthullen, dan zou hij ongetwijfeld al het geschapene schade toebrengen... Als de Zon van Waarheid, in het beginstadium van zijn manifestatie de vermogens die de voorzienigheid van de Almachtige hem hebben verleend plotseling in zijn geheel zou openbaren, zou op dezelfde wijze de wereld van menselijk verstand verwoest en vernietigd worden; want 's mensen hart zou noch de sterkte van zijn openbaring kunnen dragen, noch zou het in staat zijn de glans van zijn licht te weerspiegelen. Wanhopig en overweldigd zouden zij ophouden te bestaan."
- 51 In het licht van deze duidelijke en afdoende verklaringen is het duidelijk onze plicht om iedere zoeker naar de waarheid zonder enige twijfel aan te tonen dat vanaf "het begin dat geen einde heeft" de Profeten van de ene, de onkenbare God, waaronder Bahá'u'lláh Zelf, als de kanalen van Gods genade, als de exponenten van Zijn eenheid, als de spiegels van Zijn licht en de openbaarders van Zijn doel, allen tezamen de opdracht ontvingen om aan de mensheid steeds vollediger Zijn waarheid, Zijn ondoorgrondelijke wil en goddelijke leiding te onthullen en dat zij "tot het einde dat geen einde heeft" genadiglijk steeds vollere en machtigere openbaringen van Zijn onbegrensde macht en glorie blijven verlenen.
- 52 Wij zouden er goed aan doen in ons hart de volgende passages uit een door Bahá'u'lláh geopenbaard gebed te overdenken, die zo treffend bevestigen, en er een verder bewijs van zijn, dat de werkelijkheid van de grote en essentiële waarheid die in de kern van Zijn Boodschap aan de mensheid ten grondslag ligt: "Geprezen zijt Gij, o Heer Mijn God, voor de wondere openbaringen van Uw ondoorgrondelijk gebod en de menigvuldige rampen en beproevingen die Gij voor mij hebt bestemd. Eens hebt Gij mij in de handen van Nimrod overgeleverd; een andere keer stond Gij toe dat Farao's roede mij pijnigde. Alleen Gij kunt, door Uw alomvattende kennis en de werking van Uw wil, de ontelbare beproevingen die ik door hun toedoen heb ondergaan, schatten. Ook hebt Gij mij in de gevangenis van de goddelozen geworpen, om geen andere reden dan dat mij werd ingegeven in de oren van de uitverkoren bewoners van Uw Koninkrijk een aanduiding te fluisteren van de visie, waarmede Gij mij door Uw kennis inspireerde, en door de kracht van Uw macht de betekenis ervan aan mij openbaarde. Een andere keer hebt Gij mij geboden dat ik onthoofd zou worden door het zwaard van de ongelovigen. Daarna werd ik gekruisigd, omdat ik de verborgen juwelen van Uw glorierijke eenheid voor de ogen der mensen ontsluitte, daar ik hen de wondere tekenen van Uw soevereine en eeuwigdurende macht openbaarde. Hoe bitter waren in een volgend tijdperk de vernederingen, waarmee ik overstelpt werd in de vlakte van Karbilá! Hoe eenzaam voelde ik mij onder

Uw volk; tot welk een staat van hulpeloosheid werd ik gebracht in dat land! Niet tevreden met zulk een onwaardige behandeling, hebben mijn vervolgers mij onthoofd, en mijn hoofd hoog meege dragen van land tot land, hebben zij het met openlijk vertoon de starende ongelovige menigte laten zien en hebben het geplaatst op de zetel van de verdorvenen en ongelovigen. In een later tijdperk werd ik opgehangen en werd mijn borst tot doelwit van de pijlen van boosaardige wreedheid van mijn vijanden gemaakt. Mijn ledematen werden doorzeefd met kogels en mijn lichaam werd in stukken gescheurd. Tenslotte, zie hoe in deze Dag mijn verraderlijke vijanden tegen mij hebben samengespannen en voortdurend samenzweren om het vergif van haat en boosaardigheid in de zielen van Uw dienaren te laten doordringen. Uit alle macht beramen zij plannen om hun doel te bereiken... Hoe smartelijk mijn toestand ook is, o God, mijn Welbeminde, ik betuig U mijn dank, en mijn geest is dankbaar voor al wat mij is overkomen op het pad van Uw welbehagen. Ik ben zeer tevreden met datgene wat Gij voor mij hebt beschikt en ik verwelkom, hoe rampzalig het ook zij, het leed en de smart die ik moet ondergaan.”

De Báb

- 53 Innig geliefde vrienden! Dat de Báb, de bringer van de Bábí-beschikking ten volle aanspraak kan doen gelden te behoren tot de onafhankelijke Manifestaties van God, dat Hij bekleed is met soevereine macht en gezag, en alle rechten en voorrechten behorende tot het onafhankelijke Profeetschap uitoefent, is nog een andere fundamentele waarheid die in de Boodschap van Bahá'u'lláh met klem wordt verkondigt en die Zijn volgelingen onvoorwaardelijk moeten hooghouden. Dat Hij niet slechts beschouwd moet worden als een bezielde Voorloper van de Bahá'í-openbaring, dat in Zijn persoon, zoals Hijzelf getuigt in de Perzische Bayán, het doel van alle Hem voorafgegane Profeten werd vervuld, is een waarheid waarvan ik het mijn plicht acht deze aan te tonen en er de nadruk op te leggen. Wij zouden voorzeker tekort schieten in onze plicht aan het Geloof dat wij belijden en één van zijn gewijde grondbeginselen schenden als wij in woord of daad zouden aarzelen de inhoud van dit grondbeginsel van het Bahá'í-geloof te erkennen, of weigeren om zonder voorbehoud zijn zuiverheid hoog te houden en de waarheid ervan aan te tonen. In feite is de voornaamste reden die mij er toe bracht de taak op mij te nemen Nabils onvergankelijke Verhaal* te bewerken en te vertalen, was om iedere volgeling van het Geloof in het Westen in staat te stellen de ontzagwekkende implicaties van Zijn verheven rang beter te begrijpen, gemakkelijker te bevatten en Hem vuriger te bewonderen en lief te hebben.
- 54 Er kan geen twijfel over bestaan dat de aanspraak op de tweeledige rang, die door de Almachtige voor de Báb bestemd was, een aanspraak die Hijzelf zo krachtig naar voren heeft gebracht, die Bahá'u'lláh herhaaldelijk heeft bevestigd en waarvan uiteindelijk het Testament van 'Abdu'l-Bahá een wettig getuigenis gaf, het beslissende kenmerk van de Bahá'í-beschikking vormt. Het is een bewijs temeer van de uniciteit ervan, een ontzagwekkende aanwinst van de kracht, de mysterieuze macht en het gezag waarmee deze heilige cyclus is bekleed. Voorwaar, de grootheid van de Báb bestaat niet in de eerste plaats hierin dat Hij de goddelijk aangewezen Voorloper is van een zo alles overtreffende Openbaring, maar veeleer dat Hij bekleed is met de krachten verbonden aan de aankondiger van een afzonderlijke Geloofsbeschikking en de scepter van onafhankelijk Profeetschap zwaait in een mate die door de Hem voorafgaande Boodschappers niet geëvenaard wordt.
- 55 De korte duur van Zijn Beschikking, het beperkte gebied waarbinnen Zijn wetten en geboden van kracht waren, verschaffen geen enkele maatstaf om de goddelijke oorsprong ervan te beoordelen en de kracht van de boodschap ervan op juiste waarde te schatten. Bahá'u'lláh verklaart Zelf, “dat er zo'n korte tijd zou liggen tussen deze zo machtige en wonderbare Openbaring en Mijn eigen vorige Manifestatie is een geheim dat niemand kan ontrafelen, en is een mysterie zoals geen brein kan peilen. De duur ervan was tevoren bepaald en geen mens zal ooit de reden hiervan ontdekken, aler hij heeft kennis genomen van de inhoud van Mijn Verborgene Boek.” Bahá'u'lláh legt verder uit in de Kitáb-i-Badí, een van Zijn werken die de redeneringen van het volk van de Bayán weerleggen: “Zie hoe onmiddellijk na afloop van het negende jaar van deze wonderbare, deze meest heilige en genadige

* *The Dawnbreakers, Nabil's Narrative of the Early Days of the Bahá'í Revelation*

Beschikking aan het vereiste aantal zuivere, geheel toegewijde en geheiligde zielen in het diepste geheim was voldaan.”

- 56 De wonderbaarlijke gebeurtenissen waarmee de komst van de Stichter van de Bábí-beschikking werd aangekondigd, de dramatische omstandigheden van Zijn eigen bewogen leven, de miraculeuze tragedie van Zijn martelaarschap, Zijn magische invloed op de voornaamsten en machtigsten van Zijn landgenoten, waarvan elk hoofdstuk van de roerende beschrijving van Nabíl getuigt, moeten op zichzelf al beschouwd worden als voldoende bewijs van de geldigheid van Zijn aanspraak op een zo verheven rang onder de Profeten.
- 57 Hoe levendig het verslag ook is dat de eminente geschiedschrijver over Zijn leven heeft overgedragen aan het nageslacht, toch moet een zo schitterende beschrijving verbleken bij het gloedvolle huldebetoon aan de Báb door de pen van Bahá'u'lláh. Dit huldebetoon heeft de Báb Zelf door de duidelijke handhaving van Zijn aanspraak ruimschoots gesteund, terwijl de geschreven getuigenissen van ‘Abdu’l-Bahá de aard ervan effectief hebben bekrachtigd en de betekenis ervan verhelderd.
- 58 Waar anders dan in de Kitáb-i-Íqán kan de onderzoeker van de Bábí-beschikking de bevestigingen vinden die onmiskenbaar getuigen van de kracht en de geest die geen mens, tenzij hij een Manifestatie van God is, kan openbaren? “Kon zoiets”, roept Bahá'u'lláh uit, “kenbaar worden gemaakt, behalve door de kracht van een goddelijke Openbaring en de macht van Gods onoverwinnelijke Wil? Bij de gerechtigheid Gods! Zou enig mens zo’n grote Openbaring in zijn hart koesteren, dan zal, alleen al de gedachte aan zo’n verkondiging hem verpletteren! Zouden de harten van alle mensen worden samengeperst in zijn hart, dan nog zou hij aarzelen zich te wagen aan zo’n schrikwekkende onderneming.” In een andere passage verzekert Hij: “Geen oog heeft zulk een overweldigende uitstorting van milddadigheid aanschouwd noch heeft enig oor van zulk een Openbaring van goedertierenheid gehoord... De Profeten ‘begiftigd met standvastigheid’, wier verhevenheid en glorie schijnen als de zon, waren ieder begiftigd met een Boek dat allen hebben gezien en de verzen ervan stipt geverifieerd. Terwijl de verzen welke uit deze Wolk van goddelijke Barmhartigheid zo overvloedig zijn neergestroomd dat niemand nog in staat is geweest hun aantal te schatten... Hoe kunnen zij niettemin deze Openbaring kleineren? Is men in enig tijdperk getuige geweest van zulke gewichtige voorvallen?”
- 59 Als toelichting over de aard en de invloed van die helden en martelaren, zo magisch herschapen door de geest van de Báb, onthult Bahá'u'lláh het volgende: “Indien deze metgezellen niet de ware beijveraars van God waren, wie anders zouden er met die naam aangeduid kunnen worden? [...] Indien deze metgezellen, met al hun verbazingwekkende getuigenissen en wonderbare daden, onwaar zouden zijn, wie is er dan waardig de waarheid voor zichzelf op te eisen? [...] Is de wereld sinds de dagen van Adam getuige geweest van zulk een opschudding, van zulk een heftige beroering? [...] Mij dunkt, geduld werd slechts onthuld ingevolge hun standvastigheid, en getrouwheid zelf werd slechts verkregen door hun daden.”
- 60 Met de wens de nadruk te leggen op de verheven rang van de Báb vergeleken met die van de Profeten uit het verleden, verzekert Bahá'u'lláh in datzelfde epistel: “Geen verstand kan de aard van Zijn Openbaring begrijpen, noch kan enige kennis de volle maat van Zijn Geloof bevatten.” Hij haalt dan ter bevestiging van Zijn betoog deze profetische woorden aan: “Kennis is zevenentwintig letters. Alles wat de Profeten hebben geopenbaard zijn twee letters daarvan. Niemand heeft tot dusverre meer dan twee letters gekend. Maar wanneer de Qá'im zal verrijzen, zullen door Hem de overige vijftientwintig letters worden geopenbaard.” En Hij voegt er aan toe, “Zie uit deze woorden hoe heerlijk en verheven Zijn rang is! Zijn rang overtreft die van alle Profeten en Zijn Openbaring gaat het begrip van al hun uitverkorenen ver te boven.” Hij voegt er verder aan toe: “Van Zijn Openbaring zijn de Profeten van God, Zijn heiligen en uitverkorenen, ofwel niet op de hoogte gebracht, ofwel hebben zij ingevolge Gods ondoorgrondelijk besluit niet bekend gemaakt.”
- 61 Van alle eerbewijzen die Bahá'u'lláh's feilloze pen verkozen heeft te betonen aan de nagedachtenis van de Báb, Zijn “Meest Geliefde” is de meest gedenkwaardige en roerende, deze korte en toch zo welsprekende passage die op grootse wijze de waarde verhoogt van de laatste zinnen van datzelfde epistel. “Te midden van hen allen”, schrijft Hij, verwijzend naar de kwellende beproevingen en gevaren die Hem in Baghdád omringen, “staan Wij, Ons leven opdragend in volledige overgave aan Zijn wil, opdat wellicht, door Gods goedertierenheid en Zijn genade, deze geopenbaarde en zichtbare

Letter (Bahá'u'lláh) Zijn leven mag geven als een offer op het pad van het Eerste Punt, het meest verheven Woord (de Báb). Bij Hem op Wiens bevel de Geest heeft gesproken, ware het niet vanwege het vurige verlangen van Onze ziel, dan zouden Wij geen moment langer in deze stad hebben vertoefd.”

- 62 Innig geliefde vrienden! Een zo klinkende lof, een zo stoutmoedige verklaring, voortgevloeid uit de pen van Bahá'u'lláh in een zo gewichtig werk, wordt ten volle herhaald in de taal waarin de Bron van de Bábí-openbaring verkozen heeft de aanspraken die Hij deed gelden, te bekleden. “Ik ben de Mystieke Tempel,” zo verkondigt de Báb Zijn rang in de Qayyúmu'l-Asmá', “die de Hand van Almacht heeft gebouwd. Ik ben de Lamp die de Vinger Gods in haar nis heeft ontstoken en deed schijnen met onsterfelijke luister. Ik ben de Vlam van dat goddelijk Licht dat schijnt op de Sinaï op de vreugdevolle Plek, en lig verborgen in het hart van de Brandende Braamstruik.” “O Qurratu'l-'Ayn!” roept Hij uit, terwijl Hij Zichzelf toespreekt in diezelfde verklaring, “Ik herken in U geen ander dan ‘de Grote Aankondiging’, de Aankondiging, verkondigd door de Scharen in den hoge. Bij deze naam, getuig Ik, hebben zij die rond om de Troon van Glorie gaan U altijd gekend.” “Met alle Profeten die Wij in het verleden hebben neergezonden”, voegt Hij verder toe, “hebben Wij een afzonderlijk Verbond gesloten betreffende het ‘Gedenken Gods’ en Zijn Dag. In het rijk van heerlijkheid en door de macht der waarheid staan het ‘Gedenken Gods’ en Zijn Dag de engelen die rond Zijn genadestoel zweven duidelijk voor ogen.” “Zou het Onze wens zijn,” bevestigt Hij opnieuw, “dan ligt het in Onze macht, door slechts één Letter van Onze Openbaring, de wereld en al wat daarin is in minder dan een oogwenk te dwingen de waarheid van Onze Zaak te erkennen.”
- 63 “Ik ben het Eerste Punt”, zo richt de Báb zich tot Muḥammad Sháh vanuit de gevangenisvesting Máh-Kú, “van waaruit al het geschapene is voortgekomen... Ik ben het Aangezicht van God, Wiens luister nooit verduisterd kan worden, het licht van God waarvan de schittering nooit kan verbleken... Alle sleutels van de hemelen heeft God verkozen in Mijn rechterhand te leggen, alle sleutels van de hel in Mijn linkerhand... Ik ben een van de steunpilaren van Gods Eerste Woord. Al wie Mij heeft erkend, heeft alles wat waar en goed is gekend en heeft al wat goed en betamelijk is bereikt... De stof waaruit God Mij heeft geschapen is niet de klei waaruit anderen zijn gevormd. Hij heeft Mij datgene verleend wat noch de wijzen van de wereld ooit kunnen begrijpen, noch de gelovigen gewaar kunnen worden.” “Zou een nietige mier”, bevestigt De Báb op Zijn karakteristieke wijze en terwijl Hij nadruk wenst te leggen op de onbegrensde mogelijkheden latent in Zijn Beschikking, “in deze dag het wensen de macht te bezitten om in staat te zijn de diepzinnigste en meest verwarrende passages uit de Qur'án te verhelderen, dan zal zijn wens ongetwijfeld worden vervuld, aangezien het mysterie van eeuwige macht in het diepste wezen van al het geschapene trilt!” “Als zo'n hulpeloos schepsel”, is het commentaar van 'Abdu'l-Bahá op deze opzienbarende bevestiging, “begiftigd kan worden met zulk een scherpzinnig vermogen, hoeveel doeltreffender moet dan de macht zijn die is vrijgekomen door de overvloedige uitstortingen van de genade van Bahá'u'lláh!”
- 64 Aan deze gezaghebbende bevestigingen en plechtige verklaringen, gegeven door Bahá'u'lláh en de Báb, moet 'Abdu'l-Bahá's eigen onbetwistbare getuigenis worden toegevoegd. Hij, de aangewezen uitlegger van de uitspraken van zowel Bahá'u'lláh als van de Báb, bevestigt, niet in implicaties maar in heldere en duidelijke taal, zowel in Zijn Tafelen als in Zijn Testament, de waarheid van de verklaringen waar ik reeds naar verwezen heb.
- 65 In een Tafel gericht aan een bahá'í in Mázindarán ontvouwt Hij de betekenis van een verkeerd uitgelegde, Hem toegeschreven verklaring betreffende het opgaan van de Zon van Waarheid in deze eeuw, zet Hij kort maar afdoend uiteen wat voor altijd onze juiste opvatting moet zijn van de verhouding tussen de twee Manifestaties verbonden met de Bahá'í-beschikking. “Bij het geven van deze verklaring”, legt Hij uit, “had ik niemand anders in gedachten behalve de Báb en Bahá'u'lláh van Wier Openbaringen ik het kenmerkende wilde toelichten. De Openbaring van de Báb kan vergeleken worden met de zon, waarvan de positie overeenkomt met het eerste teken van de dierenriem – het teken Ram – dat de zon binnentreedt bij de voorjaarsdag- en nachtevening. De plaats van Bahá'u'lláh's Openbaring wordt evenwel voorgesteld door het teken Leeuw, de midzomer en hoogste stand van de zon. Hiermee wordt bedoeld dat deze heilige Openbaring wordt verlicht met het schijnsel van de Zon van Waarheid, stralend vanuit zijn hoogste stand en in de volheid van zijn luister, zijn hitte en heerlijkheid.”

- 66 “De Báb, de Verhevene”, bevestigt ‘Abdu’l-Bahá specifiek in een andere Tafel, “is de Ochtendstond van Waarheid, Wiens stralende licht schijnt over alle gebieden. Hij is ook de Voorloper van het Grootste Licht, het Abhá-licht. De Gezegende Schoonheid is Hij die beloofd werd in de heilige boeken van het verleden, de openbaring van de Bron van licht die op de Sināi scheen, Welks vuur gloeide in het midden van de Brandende Braamstruik. Wij zijn, allen zonder uitzondering, dienaren aan hun drempel en ieder staat als een nederige wachter aan hun deur.” Zijn nog nadrukkelijker waarschuwing luidt: “Elk bewijs en elke voorspelling, elke vorm van getuigenis, hetzij gegrond op rede of op de tekst van de geschriften en overleveringen, moet beschouwd worden als zijnde gericht op de persoon van Bahá'u'lláh en van de Báb. In hen kan men de volledige vervulling ervan vinden.”
- 67 En tenslotte zet hij in zijn Testament, de bewaarplaats van zijn laatste wensen en opdrachten in de volgende passage – in het bijzonder bedoeld om de leidende beginselen van het Bahá'í-geloof uiteen te zetten – het stempel van zijn getuigenis over de tweeledige en verheven rang van de Báb: “Het fundament van het geloof van het volk van Bahá (moge mijn leven voor hen worden geofferd) is dit: Zijne heiligheid de Verhevene (de Báb) is de Manifestatie van de eenheid en het een-zijn van God en de Voorloper van de Aloude Schoonheid. Zijne Heiligheid de Abhá-schoonheid (moge mijn leven een offer zijn voor Zijn standvastige vrienden) is de allerhoogste Manifestatie van God en de Dageraad van Zijn meest goddelijke Wezen.” Hij voegt er veelbetekenend aan toe: “Alle anderen zijn Zijn dienaren en volgen Zijn gebod.”

‘Abdu’l-Bahá

- 68 Innig geliefde vrienden! In de voorgaande bladzijden heb ik een poging gewaagd een uiteenzetting te geven van die waarheden die, naar ik vast geloof, besloten liggen in de aanspraak van Hem die de Bron is van de Bahá'í-openbaring. Bovendien heb ik getracht om die misverstanden recht te zetten die wellicht zouden kunnen opkomen in de gedachten van een ieder die een zo bovenmenselijke openbaring van de heerlijkheid Gods overdenkt. Ik heb ernaar gestreefd de betekenis uit te leggen van de goddelijkheid waarmee Hij, die het voertuig is van een zo mysterieuze kracht, noodzakelijkerwijze is bekleed. Ik heb eveneens op mij genomen om naar mijn beste vermogen aan te tonen dat de Boodschap waarmee een zo verheven Wezen, in dit tijdperk, door God werd opgedragen die aan de mensheid over te brengen, de goddelijke oorsprong erkent en de primaire beginselen van iedere Beschikking, ingeleid door de Profeten uit het verleden hooghoudt, en onverbrekkelijk verweven blijft met een ieder van hen. Dat de Stichter van zo een Geloof, die ondanks de onmetelijkheid van Zijn Openbaring, de aanspraak op finaliteit die de leiders van diverse geloofsgemeenschappen staande houden voor Zichzelf verwerpt, heb ik eveneens noodzakelijk geacht te bewijzen en er de nadruk op te leggen. Dat de Báb, niettegenstaande de duur van Zijn Beschikking, in de eerste plaats beschouwd moet worden niet als de uitverkoren Voorbode van het Bahá'í-geloof, maar als Degene bekleed met het onverdeelde gezag, op zich genomen door ieder van de onafhankelijke Profeten uit het verleden, leek mij nog weer een grondbeginsel waarvan de opheldering in het huidige stadium van de ontwikkeling van onze Zaak bijzonder gewenst zou zijn.
- 69 Ik ben er van overtuigd dat er nu een poging moet worden gedaan om onze gedachten te verhelderen ten aanzien van de rang bekleed door ‘Abdu’l-Bahá en de betekenis van Zijn positie in deze heilige Beschikking. Het is inderdaad moeilijk voor ons die zo dicht bij zulk een ontzagwekkend personage staan en aangetrokken worden door de geheimzinnige kracht van een zo fascinerende persoonlijkheid, een helder en juist begrip te krijgen van de functie en de aard van Iemand die, niet slechts in de Beschikking van Bahá'u'lláh, maar op het gehele terrein van religieuze geschiedenis een unieke functie vervult. Ofschoon Hij zich beweegt binnen een eigen gebied en een rang bekleedt die volkomen verschilt van die van de Auteur en de Voorloper van de Bahá'í-openbaring, vormt Hij, krachtens de plaats voor Hem bestemd door Bahá'u'lláh's Verbond, tezamen met hen die men kan aanduiden als de “drie centrale Figuren” van een Geloof dat ongeëvenaard is in de geestelijke geschiedenis van de wereld. Hij torent samen met hen boven de bestemming van dit prille Geloof van God op een hoogte die geen enkel mens of instelling die het Geloof na Hem dient, gedurende een periode van tenminste een volle duizend jaar ooit kan hopen te bereiken. Om zijn verheven rang te verlagen door zijn plaats te vereenzelvigen met of door deze ongeveer gelijk te stellen aan de positie

van hen die de mantel van zijn gezag dragen, zou een daad van goddeloosheid zijn, even groot als het niet minder ketterse geloof dat er toe neigt Hem te verheffen tot een rang van volkomen gelijkheid met zowel de centrale Figuur als de Voorloper van ons Geloof. Want hoe wijd ook de kloof die 'Abdu'l-Bahá scheidt van Hem die de Bron is van een onafhankelijke Openbaring, kan deze nooit beschouwd worden als gelijk aan de nog grotere afstand die ligt tussen Hem die het Middelpunt van het Verbond is en zijn dienaren die zijn werk moeten voortzetten, hoe hun naam, hun rang, hun verrichtingen of hun toekomstige successen ook mogen zijn. Laten zij die 'Abdu'l-Bahá hebben gekend en die door hun contact met zijn fascinerende persoonlijkheid voor Hem een zo vurige bewondering zijn gaan koesteren, zich in het licht van deze verklaring bezinnen over de grootheid van Een, die in rang zo ver boven Hem staat.

70 Dat 'Abdu'l-Bahá geen Manifestatie van God is, dat hoewel Hij de opvolger van zijn Vader is, geen aan Hem verwante rang bekleedt, een rang waarop niemand anders dan alleen de Báb en Bahá'u'lláh ooit aanspraak kunnen maken alvorens het verloop van ten volle duizend jaren, zijn waarheden die verankerd liggen in de duidelijke uitspraken van zowel de Stichter van ons Geloof als van de Uitlegger van Zijn leringen.

71 "Al wie aanspraak maakt op een Openbaring rechtstreeks van God", is de duidelijke waarschuwing neergeschreven in de Kitáb-i-Aqdas, "alvorens duizend jaar ten volle zijn verstreken, is voorzeker een leugenaar en een bedrieger. Wij smeken God dat Hij hem genadiglijk moge bijstaan zulk een aanspraak te herroepen en er afstand van te doen. Mocht hij berouw hebben, dan zal God hem ongetwijfeld vergeven. Indien hij echter in zijn dwaling volhardt, zal God voorzeker iemand zenden om onverbidde met hem af te rekenen. Waarlijk, God straft vreselijk!" En Hij voegt er met nog meer nadruk aan toe: "Al wie dit vers anders uitlegt dan naar zijn duidelijke betekenis, is verstoken van de Geest Gods en Zijn barmhartigheid die al het geschapene omvat." "Mocht er iemand opstaan", is nog een overtuigende verklaring, "alvorens er een volle duizend jaar verstreken is – elk jaar bestaande uit twaalf maanden volgens de Qur'án, en uit negentien maanden van negentien dagen volgens de Bayán – en hij zou voor uw ogen alle tekenen Gods openbaren, verwerp hem zonder aarzelen!"

72 'Abdu'l-Bahá's eigen uiteenzettingen ter bevestiging van deze waarschuwing zijn niet minder nadrukkelijk en bindend: "Dit is", verklaart Hij, "mijn vaste, mijn onwrikbare overtuiging, de kern van mijn onverholten en expliciete geloof – een overtuiging en geloof die de bewoners van het Abhá-koninkrijk ten volle delen: de Gezegende Schoonheid is de Zon van Waarheid en Zijn licht het licht van waarheid. De Báb is eveneens de Zon van Waarheid en Zijn licht, het licht van waarheid... Mijn rang is de rang van dienstbaarheid – een dienstbaarheid die volledig, zuiver en wezenlijk, hecht gegrondvest, durend, duidelijk, expliciet geopenbaard is en voor geen andere uitleg vatbaar... Ik ben de Uitlegger van het Woord van God; dit is mijn verklaring."

73 Ontneemt 'Abdu'l-Bahá niet in Zijn eigen Testament op een wijze en in bewoordingen die zelfs de meest verstokten onder de verbrekers van zijn Vaders Verbond in verwarring zou brengen – het voornaamste wapen aan hen die zo lang en zo hardnekkig hadden gestreefd Hem ten laste te leggen dat Hij stilzwijgend aanspraak maakte op een rang gelijk aan, zo niet hoger dan die van Bahá'u'lláh? "Het fundament van het geloof van het volk van Bahá", aldus verkondigt één van de gewichtigste passages van dat laatste document, nagelaten om voor altijd de aanwijzingen en wensen van een heengegane Meester te vertolken, "is dit: Zijne heiligheid de Verhevene (de Báb) is de Manifestatie van de eenheid en het een-zijn van God en de Voorloper van de Aloude Schoonheid. Zijne Heiligheid de Abhá-schoonheid (Bahá'u'lláh) (moge mijn leven een offer zijn voor Zijn standvastige vrienden) is de allerhoogste Manifestatie van God en de Dageraad van Zijn meest goddelijke Wezen. Alle anderen zijn Zijn dienaren en volgen Zijn gebod."

74 Uit deze zo heldere en officieel bepaalde verklaringen, onverenigbaar als zij zijn met het laten gelden van enige aanspraak op Profeetschap, mogen wij in geen geval afleiden dat 'Abdu'l-Bahá slechts een van de dienaren van de Gezegende Schoonheid is, of hoogstens iemand wiens taak beperkt was tot die van een gemachtigde uitlegger van zijn Vaders leringen. Het zij verre van mij een dergelijk denkbeeld te overwegen of te wensen deze gevoelens te laten postvatten. Om Hem in dit licht te bezien is een duidelijk verraad aan de onschatbare nalatenschap van Bahá'u'lláh aan de mensheid. Onmetelijk verheven is de rang Hem verleend door de Verhevenste Pen, verheven boven de implicaties van deze door Hemzelf geschreven verklaringen. Zulke verwijzingen, neergeschreven door

de Pen van Bahá'u'lláh, hetzij in de Kitáb-i-Aqdas, het gewichtigste en heiligste van alle werken van Bahá'u'lláh, hetzij in de Kitáb-i-'Ahd, het Boek van Zijn Verbond, of in de Súriy-i-Ghusn (Tafel van de Tak) – verwijzingen die door de Tafelen van zijn Vader aan Hem gericht krachtig worden versterkt – bekleden 'Abdu'l-Bahá met een macht en omgeven Hem met een stralenkrans die de huidige generatie nooit voldoende naar waarde kan schatten.

- 75 Hij is en moet te allen tijde vóór alles beschouwd worden als het Middelpunt en de Spil van Bahá'u'lláh's weergaloos en allesomvattend Verbond, het meest verheven werk van Zijn Handen, als de vlekkeloze Spiegel van Zijn licht, het volmaakte Toonbeeld van Zijn leringen, de onfeilbare Uitlegger van Zijn Woord, de belichaming van ieder bahá'í-ideaal, de verpersoonlijking van elke bahá'í-deugd, de Machtigste Tak ontsproten aan de Aloude Wortel, het Ledemaat van de Wet van God, het Wezen "rondom Wie alle namen wentelen", de Drijvende Kracht van het een-zijn van de Mensheid, het Vaandel van de Allergrootste Vrede, de Maan van de centrale Hemelbol van deze allerheiligste Beschikking – erenamen en titels die besloten liggen in de magische naam 'Abdu'l-Bahá en daarin hun meest ware, hun hoogste en schoonste uitdrukking vinden. Hij is, naast deze benamingen, het "Mysterie van God", een uitdrukking die door Bahá'u'lláh Zelf verkozen werd om Hem aan te duiden, en die, ofschoon het ons in geen enkel opzicht veroorlooft Hem de rang van Profeet toe te kennen, aanduidt hoe in de persoon van 'Abdu'l-Bahá de onverenigbare kenmerken van een menselijke natuur en bovenmenselijke kennis en volmaaktheid zijn samengesmolten en tot volledige harmonie gebracht.
- 76 "Wanneer de oceaan van Mijn aanwezigheid is weggeëbd en het Boek van Mijn Openbaring is beëindigd," verklaart de Kitáb-i-Aqdas, "keer dan uw gelaat naar Hem dien God heeft beoogd, die is ontsproten aan deze Aloude Wortel." En wederom: "Wanneer de Mystieke Duif uit zijn Heiligdom van Lof is gewiekt en zijn verre bestemming, zijn verborgen verblijfplaats heeft opgezocht, leg dan alles wat gij in het Boek niet begrijpt voor aan Hem die is ontsproten aan deze machtige Stam."
- 77 Daarnaast verklaart Bahá'u'lláh in de Kitáb-i-'Ahd, plechtig en duidelijk: "Het is de plicht van de Aghsán, de Afnán en Mijn verwanten om, zonder uitzondering, hun gelaat te richten naar de Machtigste Tak. Overweeg hetgeen Wij hebben geopenbaard in Ons Heiligste Boek: 'Wanneer de oceaan van Mijn aanwezigheid is weggeëbd en het Boek van Mijn Openbaring is beëindigd, keer dan uw gelaat naar hem dien God heeft beoogd, die is ontsproten aan deze Aloude Wortel.' Degeen die in dit heilige Vers wordt bedoeld is niemand anders dan de Machtigste Tak ('Abdu'l-Bahá). Aldus hebben Wij u genadiglijk onze machtige Wil geopenbaard, en Ik ben waarlijk de Genadige, de Almogende."
- 78 In de Súriy-i-Ghusn (Tafel van de Tak) zijn de volgende verzen neergeschreven: "Daar is, uit de Sadratu'l-Muntahá dit gewijde en heerlijke Wezen voortgekomen, deze Tak van Heiligheid; wel gaat het hem die Zijn beschutting heeft gezocht en onder Zijn schaduw verblijft. Waarlijk, het Ledemaat van de Wet van God is ontsproten uit deze Wortel die God hecht heeft geplant in de Grond van Zijn Wil en wiens Tak zo hoog is verheven, dat deze de gehele schepping omvat. Verheerlijkt zij Hij derhalve voor dit sublieme, dit gezegende, dit machtige, dit verheven werk Zijner Handen! [...] Een Woord is, als blijk van Onze genade, van de Grootste Tafel uitgegaan – een Woord dat God heeft getooid met het sieraad van Zijn eigen Wezen en het oppermachtig heeft gemaakt over de aarde en alles wat zich daarop bevindt, en een teken van Zijn grootheid en macht onder de volkeren... Betuig dank aan God, o mensen, voor Zijn verschijning, want waarlijk, Hij is de grootste Gunst voor u, de meest volmaakte milddadigheid aan u; en door Hem wordt elk vermolmd bot tot nieuw leven gebracht. Al wie zich tot Hem keert, keert zich tot God en al wie zich van Hem afkeert, keert zich af van Mijn Schoonheid, heeft Mijn bewijs verworpen en tegen Mij gezondigd. Hij is het Pand van God onder u, uw verantwoordelijkheid, Zijn Openbaring aan u en Zijn verschijning onder Zijn geliefde dienaren... Wij hebben Hem neergezonden in de vorm van een menselijke tempel. Gezegend en geheiligd zij God, die schept naar Zijn behagen door Zijn onschendbaar, Zijn onfeilbaar besluit. Zij die zichzelf beroven van de schaduw van de Tak zijn verloren in de wildernis van dwaling, worden verteerd door het vuur van aardse begeerten en behoren tot hen die voorzeker zullen omkomen."
- 79 "O Gij, die Mijn oogappel zijt!" zo richt Bahá'u'lláh Zich in Zijn eigen handschrift tot 'Abdu'l-Bahá, "Mijn glorie, de oceaan van Mijn goedertierenheid, de zon van Mijn milddadigheid, de hemel van Mijn erbarmen ruste op u. Wij smeken God de wereld te verlichten door Uw kennis en wijsheid, voor U te bestemmen hetgeen Uw hart zal verblijden en troost zal schenken aan Uw ogen." "De

Heerlijkheid van God rust op U”, schrijft Hij in een andere Tafel, “en op al wie U dienen en in Uw nabijheid zijn. Wee, o wee, hem die zich tegen U keert en U kwetst. Wel gaat het hem die U trouw zweert; het hellevuur martelt hem die Uw vijand is.” “Wij hebben U tot een toevlucht gemaakt voor de gehele mensheid,” bevestigt Hij in nog een andere Tafel, “een schild voor allen in de hemelen en op aarde, een veste voor hem die gelooft in God, de Onvergelykelijke, de Alwetende. God geve dat Hij hen door U moge beschermen, moge verrijken en steunen, dat Hij U moge bezielen met wat een bron van rijkdom zal zijn voor al het geschapene, een oceaan van milddadigheid voor alle mensen en de dageraad van barmhartigheid voor alle volkeren.”

80 “Gij weet, o mijn God,” smeekt Bahá'u'lláh in een ter ere van ‘Abdu'l-Bahá geopenbaard gebed, “dat Ik voor Hem slechts wens wat Gij wenst, en Hem tot geen ander doel heb gekozen dan het doel dat Gij voor hem hebt bestemd. Laat Hem daarom zegevieren met de hulp van Uw aardse en hemelse heerscharen... Ik smeer U, bij de gloed van Mijn liefde voor U en bij Mijn sterke verlangen Uw Zaak te openbaren, voor Hem en voor hen die Hem liefhebben te beschikken wat Gij voor Uw Boodschappers en de Gevolmachtigden van Uw Openbaring hebt bestemd. Waarlijk, Gij zijt de Almachtige, de Almogende.”

81 In een door Bahá'u'lláh gedicteerde en door Zijn amanuensis Mírzá Áqá Ján geschreven brief aan ‘Abdu'l-Bahá toen Hij Beiroet bezocht, lezen wij het volgende: “Geprezen zij Hij die het land van Bá (Beiroet) heeft geëerd door aanwezigheid van Hem om Wie alle namen wentelen. Alle atomen der aarde hebben aan al het geschapene verkondigd dat van achter de poort van de Gevangenisstad de Hemelbol van de grote, de Machtigste Tak van God – Zijn aloude en onveranderlijke Mysterie – is verschenen en op zijn weg naar een ander land boven de horizon ervan heeft gestraald. Daardoor is deze Gevangenisstad in smart gedompeld, terwijl een ander land zich verheugt... Gezegend, tweevoudig gezegend, is de grond die door Zijn voetstappen is betreden, het oog dat verblijd is door de schoonheid van Zijn gelaat, het oor dat vereerd is met het luisteren naar Zijn roep, het hart dat de zoetheid van Zijn liefde heeft geproefd, het gemoed dat verruimd is door het Hem gedenken, de pen die Zijn lof heeft bezongen, het perkament dat het getuigenis van Zijn geschriften draagt.”

82 Ter bevestiging van het Hem door Bahá'u'lláh verleende gezag schrijft ‘Abdu'l-Bahá de volgende verklaring: “Overeenkomstig de duidelijke tekst van de Kitáb-i-Aqdas heeft Bahá'u'lláh het Middelpunt van het Verbond aangewezen als de Uitlegger van Zijn Woord – een Verbond zo hecht en machtig dat sinds het begin der tijden tot de huidige dag geen godsdienstige Beschikking zijn gelijke heeft voortgebracht.”

83 Hoe verheven ook de rang van ‘Abdu'l-Bahá is en hoe overvloedig de loftuitingen waarmee Bahá'u'lláh in deze heilige Boeken en Tafelen Zijn zoon heeft verheerlijkt, toch moet nooit een dergelijke uitzonderlijke onderscheiding beschouwd worden alsof deze de ontvanger ervan een rang verleent, gelijk of gelijkwaardig aan die van zijn Vader, de Manifestatie Zelf. Een dergelijke uitleg te geven aan een van deze aangehaalde passages zou onmiddellijk en om duidelijke redenen in strijd komen met de niet minder heldere en authentieke verklaringen en waarschuwingen waarnaar ik reeds heb verwezen. Zoals ik inderdaad reeds heb verklaard zijn zij die de rang van ‘Abdu'l-Bahá overschatten eveneens laakbaar en hebben zij evenveel schade berokkend als zij die deze onderschatten. En dit om geen andere reden dan dat zij, door te volharden in een geheel ongerechtvaardigde gevolgtrekking uit de geschriften van Bahá'u'lláh, onwillekeurig de vijand in het gelijk stellen en steeds voortgaan hem van bewijzen te voorzien voor zijn valse beschuldigingen en misleidende verklaringen.

84 Ik acht het daarom noodzakelijk om ondubbelzinnig en zonder aarzelen vast te stellen dat noch in de Kitáb-i-Aqdas, noch in het Boek van Bahá'u'lláh's Verbond, noch zelfs in de Tafel van de Tak, noch in enige andere Tafel, hetzij geopenbaard door Bahá'u'lláh of door ‘Abdu'l-Bahá, er enige grond bestaat voor de mening die er toe neigt de zogenaamde “mystieke eenheid” van Bahá'u'lláh en ‘Abdu'l-Bahá staande te houden of om de gelijkenis van de laatste met zijn Vader of enige voorafgaande Manifestatie vast te stellen. Deze foute opvatting kan deels toegeschreven worden aan een volkomen afwijkende uitleg van bepaalde termen en passages in de Tafel van de Tak, en aan de invoering in de Engelse vertaling van bepaalde woorden die ofwel niet bestaan, of in hun betekenis misleidend of dubbelzinnig zijn. Het is zonder twijfel voornamelijk gebaseerd op een volkomen onverantwoorde gevolgtrekking van de eerste passages van een Tafel van Bahá'u'lláh, waarvan

citaten, zoals opgenomen in *Bahá'í Scriptures**, onmiddellijk voorafgaan aan de genoemde Tafel van de Tak, maar daar geen deel van uitmaken. Aan iedere lezer van deze passages moet worden duidelijk gemaakt dat met de uitdrukking “de Tong van de Aloude” niemand anders wordt aangeduid dan God en dat de term “de Grootste Naam” een duidelijke verwijzing naar Bahá'u'lláh is en dat “het Verbond” waarnaar verwezen wordt, niet het specifieke Verbond is waarvan Bahá'u'lláh de directe Auteur en ‘Abdu'l-Bahá het Middelpunt is, maar dat algemene Verbond dat, zoals door de bahá'í-leer wordt ingeprent, God Zelf steeds met de mensheid sluit wanneer Hij een nieuwe Beschikking inluidt. “De Tong” die de “blijde tijdingen brengt” zoals in die zinsneden wordt verklaard, is geen andere dan de Stem van God verwijzend naar Bahá'u'lláh, en niet Bahá'u'lláh verwijzend naar ‘Abdu'l-Bahá.

85 Bovendien, volhouden dat de bewering “Hij is Mijzelf”, in plaats van de mystieke eenheid van God en Zijn Manifestaties aan te duiden, zoals uitgelegd in de Kitáb-i-Íqán, de gelijkstelling van Bahá'u'lláh met ‘Abdu'l-Bahá vaststelt, zou een directe schending zijn van het vaak herhaalde principe van het een-zijn van Gods Manifestaties, een principe dat de Auteur van deze zelfde passages impliciet tracht te benadrukken.

86 Het zou ook neerkomen op een terugval tot die ongerijmde en bijgelovige opvattingen die ongemerkt in de eerste eeuw van het christelijke tijdperk in de leringen van Jezus Christus zijn geslopen, en die door vaste vorm aan te nemen in erkende dogma's, de daadkracht van het christelijke Geloof hebben verzwakt en zijn doel hebben verduisterd.

87 “Ik bevestig,” is ‘Abdu'l-Bahá's eigen schriftelijke verklaring van de Tafel van de Tak, “dat de ware bedoeling, de werkelijke betekenis, het diepste geheim van deze verzen, van juist deze woorden is mijn eigen dienstbaarheid aan de heilige Drempel van de Abhá-schoonheid, het volkomen wegcijferen van mijzelf, mijn volstrekt niets-zijn ten overstaan van Hem. Dit is mijn stralende kroon, mijn kostbaarste tooi. Dit is mijn trots in het koninkrijk van de hemel en aarde. Daarin verheug ik mij te midden van de welbegunstigden!” “Het is niemand toegestaan”, waarschuwt Hij ons in de passage die er onmiddellijk op volgt, “deze verzen enige andere uitleg te geven.” “Ik ben”, bekrachtigt hij in ditzelfde verband, “overeenkomstig de nadrukkelijke teksten van de Kitáb-i-Aqdas en de Kitáb-i-Ahd, de onloochenbare uitlegger van Gods Woord... Al wie afwijkt van mijn uitleg is een slachtoffer van zijn eigen verbeelding.”

88 Daarenboven zou de onvermijdelijke gevolgtrekking van het vertrouwen in de identiteit van de Auteur van ons Geloof met Hem die het Middelpunt is van Zijn Verbond, ‘Abdu'l-Bahá, in een positie plaatsen hoger dan die van de Báb, terwijl juist het omgekeerde hiervan het fundamentele, hoewel nog niet algemeen erkende, beginsel is van deze Openbaring. Het zou bovendien de beschuldiging rechtvaardigen, waarmee de Verbondsbrekers gedurende het gehele beleid van ‘Abdu'l-Bahá gepoogd hebben de gedachten van Bahá'u'lláh's trouwe volgelingen te vergiftigen en hun inzicht te verdraaien.

89 Het zou juister zijn, en in overeenstemming met de gevestigde principes van Bahá'u'lláh en de Báb, als wij in plaats van deze fictieve gelijkstelling met betrekking tot ‘Abdu'l-Bahá te handhaven, wij de Voorloper en de Stichter van ons Geloof in werkelijkheid als identiek zouden beschouwen – een waarheid die de tekst van de Súratu'l-Haykal onmiskenbaar bevestigt. “Ware het Eerste Punt (de Báb) een ander geweest dan Ik, zoals gij beweert”, is Bahá'u'lláh's duidelijke verklaring, “en zou Hij Mijn aanwezigheid bereikt hebben, dan zou Hij zich waarlijk nooit van Mij hebben laten scheiden, maar veeleer zouden Wij in Mijn dagen gedeelde vreugden hebben genoten.” “Hij die nu het Woord van God uitdraagt”, bevestigt Bahá'u'lláh nogmaals, “is niemand anders dan het Eerste Punt die wederom geopenbaard is geworden.” “Hij is”, aldus verwijst Hij naar Zichzelf in een Tafel gericht aan een van de Letters van de Levende, “dezelfde als Hij die in het jaar zestig verscheen (1260 A.H.). Dit is waarlijk een van Zijn machtige tekenen.” “Wie”, pleit Hij in de Súriy-i-Damm, “zal er opstaan om de overwinning van de Eerste Schoonheid (de Báb), onthuld in het gelaat van Zijn opvolgende Manifestatie, te verzekeren?” Verwijzend naar de Openbaring verkondigd door de Báb, beschrijft Hij deze tegenovergesteld als “Mijn eigen voorafgaande Manifestatie.”

90 Dat ‘Abdu'l-Bahá geen Manifestatie van God is, dat Hij Zijn licht, Zijn inspiratie en voeding rechtstreeks van de Bron van de Bahá'í-openbaring ontvangt; dat Hij, gelijk een heldere en volmaakte Spiegel, de stralen van Bahá'u'lláh's heerlijkheid weerkaatst en niet van nature de niet te omschrijven doch alles doordringende werkelijkheid bezit die uitsluitend aan de Profeten is voorbehouden; dat Zijn

* Een compilatie uit de Geschriften van Bahá'u'lláh en ‘Abdu'l-Bahá, uitgegeven in 1923.

woorden niet gelijkwaardig zijn, ofschoon ze een gelijke geldigheid hebben als de uitspraken van Bahá'u'lláh; dat Hij niet moet worden uitgeroepen als de terugkeer van Jezus Christus, de Zoon die zal komen “in de heerlijkheid van de Vader” – deze waarheden vinden meer rechtvaardiging en worden nog meer versterkt door de volgende verklaring van ‘Abdu’l-Bahá, gericht aan enkele gelovigen in Amerika, waarmee ik nu dit deel kan beëindigen: “U hebt geschreven dat er verschil van mening bestaat onder de gelovigen betreffende de ‘Tweede Komst van Christus’. Genadige God! Herhaaldelijk is deze vraag opgekomen en het antwoord hierop is in een duidelijke en onweerlegbare verklaring voortgevloeid uit de pen van ‘Abdu’l-Bahá; dat wat bedoeld wordt in de profetieën met de ‘Heer der Heerscharen’ en de ‘Beloofde Christus’ is de Gezegende Volmaaktheid (Bahá'u'lláh) en Zijne heiligheid de Verhevene (de Báb) is. Mijn naam is ‘Abdu’l-Bahá. Mijn hoedanigheid is ‘Abdu’l-Bahá. Mijn werkelijkheid is ‘Abdu’l-Bahá. Mijn lof is ‘Abdu’l-Bahá. Onderwerping aan de Gezegende Volmaaktheid is mijn glorieuze en stralende kroon, en dienstbaarheid aan de gehele mensheid mijn eeuwigdurende religie... Geen naam, geen titel, geen vermelding, geen aanbeveling heb ik, noch zal ik ooit hebben, behalve ‘Abdu’l-Bahá. Dit is mijn hunkering. Dit is mijn vurigste verlangen. Dit is mijn eeuwig leven. Dit is mijn durende heerlijkheid.”

Het Bestuursstelsel

- 91 Inniggeliefde broeders in ‘Abdu’l-Bahá! Met de hemelvaart van Bahá'u'lláh was de Dagster van Gods leiding die, zoals voorzien door *Shaykh Ahmad* en *Siyyid Kázim*, was opgekomen in *Shiráz* en terwijl hij zijn baan naar het westen vervolgde, zijn zenit in Adrianopol had bereikt, en tenslotte achter de horizon van ‘Akká onderging om niet weer op te komen vóór de volledige kringloop van duizend jaar. Het ondergaan van een zo stralende Hemelbol bracht de periode van goddelijke Openbaring – het aanvangs- en meest levenskrachtige stadium van het Bahá’í-tijdperk – tot een beslissend einde. Ingeleid door de Báb, zijn hoogtepunt bereikend in Bahá'u'lláh, verwacht en geprezen door het gehele gezelschap van alle Profeten van deze grote profetische cyclus, wordt deze periode, afgezien van de korte tijdspanne tussen het martelaarschap van de Báb en Bahá'u'lláh’s schokkende ervaringen in de *Síyáh-Chál* van *Tihrán*, gekenmerkt door bijna vijftig jaar van onafgebroken en progressieve Openbaring, een periode die door zijn duur en vruchtbaarheid beschouwd moet worden als ongeëvenaard in het gehele gebied van de geestelijke geschiedenis van de wereld.
- 92 Aan de andere kant markeert het heengaan van ‘Abdu’l-Bahá de beëindiging van de Heroïsche en Apostolische eeuw van deze zelfde Beschikking, die vroegste periode van ons Geloof, welks pracht nooit geëvenaard kan worden, nog minder overschaduwd kan worden door de luister die zonder twijfel de toekomstige overwinningen van Bahá'u'lláh’s Openbaring zullen moeten onderscheiden. Want noch de prestaties van de kampioenen van de huidige instellingen van het Geloof van Bahá'u'lláh, noch de tumultueuze triomfen die de helden van zijn Gouden Eeuw in de komende tijden zullen kunnen behalen, kunnen gemeten worden met of gerekend worden tot dezelfde categorie, als de wonderbare werken verbonden aan de namen van hen die het leven zelf ervan teweeg hebben gebracht en de oorspronkelijke fundamenten ervan hebben gelegd. Die eerste en scheppende periode van het Bahá’í-tijdperk moet, juist door haar bijzondere aard, hoger en los staan van de vormende periode die wij zijn ingegaan en van de gouden eeuw, bestemd om daarna te komen.
- 93 Van ‘Abdu’l-Bahá, die een instelling belichaamt waarvoor wij absoluut geen equivalent kunnen vinden in welke van de erkende godsdienststelsels ter wereld dan ook, kan worden gezegd dat hij het Tijdperk heeft afgesloten waartoe hij zelf behoorde en dat hij het Tijdperk heeft geopend waarin wij nu werkzaam zijn. Zijn Testament moet dus beschouwd worden als de eeuwigdurende, de onverbreekbare schakel die de geest van Hem die het Mysterie van God is, ontvangen heeft om de continuïteit te verzekeren van de drie tijdvakken die de samenstellende delen vormen van de Bahá’í-beschikking. De periode waarin het zaad van het Geloof langzaam tot ontkieming kwam is aldus verweven met zowel de periode die getuige moet zijn van zijn ontluiken als met de daaropvolgende waarin dat zaad uiteindelijk zijn gouden vruchten zal hebben afgeworpen.
- 94 De door de Wet van Bahá'u'lláh vrijgekomen scheppende krachten die in de geest van ‘Abdu’l-Bahá doordrongen en zich daarin ontvouwen, hebben door hun krachtige impact en nauwe wisselwerking een Werktuig geschapen dat beschouwd mag worden als het Handvest van de Nieuwe

Wereldorde die tegelijkertijd de glorie en de belofte van deze grootste Beschikking is. Het Testament kan aldus toegejuicht worden als de onvermijdelijke vrucht, ontstaan door de mystieke gemeenschap tussen Hem die de levenwekkende invloed van Zijn goddelijke Plan overbracht en Degene die het voertuig en de verkozen ontvanger ervan was. Daar dit het Kind van het Verbond is – de Erfgenaam van zowel de Brenger als van de Uitlegger van de wet van God – kan het Testament van 'Abdu'l-Bahá niet meer gescheiden worden van Hem die de oorspronkelijke en oorzakelijke impuls gaf dan van Hem die het uiteindelijk concipieerde. Wij moeten steeds voor ogen houden dat de houding van 'Abdu'l-Bahá zo diep doortrokken was van Bahá'u'lláh's ondoorgrondelijke doel, en hun beweegredenen zo nauw en innig verbonden waren dat alleen al de poging om de leringen van de Eerste los te maken van enig stelsel dat het ware Voorbeeld van diezelfde leringen heeft vastgesteld, gelijk zou staan met de verwerping van een van de heiligste en meest fundamentele waarheden van het Geloof.

95 Het Bestuursstelsel dat zich vanaf het heengaan van 'Abdu'l-Bahá steeds ontwikkeld heeft en onder onze ogen vaste vorm krijgt in niet minder dan veertig landen op de wereld, kan beschouwd worden als het raamwerk van het Testament zelf, de onschendbare veste, waarbinnen dit pasgeboren kind wordt gevoed en ontwikkeld. Dit Bestuursstelsel zal ongetwijfeld, naarmate het zich uitbreidt en versterkt, de mogelijkheden tonen en ten volle de implicaties onthullen van dit gewichtige Document, deze meest opmerkelijke uitdrukking van het Testament van een van de opmerkelijkste Personages van de Beschikking van Bahá'u'lláh. Het zal, naarmate zijn samenstellende delen, zijn organische instellingen doelmatig en krachtadig in werking gaan treden, zijn recht doen gelden en het vermogen aantonen om niet slechts als de kern, maar juist ook als het patroon van de Nieuwe Wereldorde beschouwd te worden, bestemd om in de volheid der tijden de gehele mensheid te omvatten.

96 In dit verband moet worden opgemerkt dat dit Bestuursstelsel fundamenteel verschilt van al hetgeen enige Profeet voorheen heeft ingesteld, aangezien Bahá'u'lláh Zelf de beginselen ervan heeft geopenbaard, de instellingen ervan gevestigd, de persoon aangewezen om Zijn Woord uit te leggen en het noodzakelijke gezag heeft verleend aan het lichaam dat bestemd is Zijn wettelijke verordeningen aan te vullen en toe te passen. Hierin ligt het geheim van zijn kracht, zijn voornaamste onderscheid en de waarborg tegen verbrokkeling en scheuring. Nergens in de heilige geschriften van de religieuze stelsels van de wereld, zelfs niet in de geschriften van de Aankondiger van de Bábí-beschikking, vinden wij enige voorziening die een verbond vestigt of voorziet in een bestuursstelsel dat in strekking of gezag vergeleken kan worden met datgene wat juist ten grondslag ligt aan de Bahá'í-beschikking. Hebben het christendom of de islam, om twee van de meest verspreide en voortreffelijke onder de erkende wereldgodsdiensten als voorbeeld te nemen, iets te bieden dat zich kan meten met of als gelijkwaardig kan worden beschouwd aan het Boek van Bahá'u'lláh's Verbond of het Testament van 'Abdu'l-Bahá? Verleent de tekst van het Evangelie of de Qur'án voldoende gezag aan die leiders en raden die het recht hebben opgeëist en de taak op zich hebben genomen om de voorzieningen van hun heilige geschriften te interpreteren en de zaken te behartigen van hun respectieve gemeenschappen? Zou Petrus, de erkende leider van de apostelen, of de Imám 'Alí, de neef en wettige opvolger van de Profeet, ter ondersteuning van het primaatschap waarmee beiden waren belast, schriftelijke en uitdrukkelijke bevestigingen van Christus en Muḥammad kunnen overleggen die diegenen het zwijgen hadden kunnen opleggen die, hetzij onder hun tijdgenoten, hetzij in een later tijdperk, hun gezag hadden verloochend en door hun toedoen de schisma's hadden bespoedigd die tot op de huidige dag voortduren? Waar, mogen wij in vertrouwen vragen, kunnen wij in de opgetekende uitspraken van Jezus Christus, ofwel betreffende de opvolging of de voorzieningen van een reeks nauwkeurige wetten en duidelijk omschreven bestuurlijke voorschriften, onderscheiden van zuiver geestelijke beginselen, ook maar iets vinden dat de omstandig beschreven geboden, wetten en waarschuwingen benadert die zo overvloedig voorkomen in de authentieke uitingen van zowel Bahá'u'lláh als 'Abdu'l-Bahá? Kan er ook maar één passage van de Qur'án die ten aanzien van zijn wetsbepalingen, zijn bestuurlijke en godsdienstige voorschriften al een opmerkelijke vooruitgang toont op voorafgaande en meer gecorrumpeerde Openbaringen, opgevat worden als een onaanvechtbare basis voor het onbetwiste gezag waarmee Muḥammad, bij monde en bij verschillende gelegenheden, Zijn opvolger heeft bekleed? Kan van de Auteur van het Bábí-beschikking, hoezeer Hij er ook in geslaagd mag zijn door middel van de bepalingen van de Perzische Bayán een schisma af te wenden dat zo blijvend en rampzalig is als de schisma's die het christendom en de islám hebben getroffen, worden gezegd dat Hij

instrumenten heeft voortgebracht voor de bescherming van Zijn Geloof die zo definitief en doeltreffend zijn als die welke voor altijd de eenheid moeten bewaren van de georganiseerde volgelingen van het Geloof van Bahá'u'lláh?

- 97 Van alle Openbaringen die het voorafgingen is alleen dit Geloof erin geslaagd, door de expliciete aanwijzingen, de herhaalde waarschuwingen, de authentieke voorzorgsmaatregelen opgenomen en nauwkeurig uitgewerkt in zijn leringen, een structuur op te richten waar de verdwaalde volgelingen van ontdane en verdeelde geloofsovertuigingen er goed aan zouden doen het te benaderen en nauwkeurig te onderzoeken en, vóór het te laat is, te trachten de onaantastbare zekerheid te vinden van de wereldomvattende beschutting ervan.
- 98 Geen wonder dat Hij, die door de werking van Zijn Testament een zo omvangrijk en uniek Stelsel inluidde, en die het Middelpunt is van zo'n machtig Verbond, deze woorden heeft geschreven: "Zo hecht en machtig is dit Verbond dat vanaf het begin der tijden tot de huidige dag geen goddelijke Beschikking iets dergelijks heeft voortgebracht." "Al wat sluimert in het binnenste van deze heilige cyclus", schreef Hij in de donkerste en gevaarlijkste dagen van Zijn beleid, "zal geleidelijk te voorschijn komen en onthuld worden, want het is nu slechts de aanvang van zijn groei en het ochtendgloren van de openbaring van de tekenen ervan." "Vrees niet," zijn Zijn geruststellende woorden die de schaduw vooruit werpen van de opkomst van het Bestuursstelsel, ingesteld door Zijn Testament, "vrees niet als deze Tak gescheiden zal worden van deze stoffelijke wereld en zijn bladeren afwerpt; ja zelfs de bladeren daarvan zullen bloeien, want deze Tak zal groeien nadat hij afgesneden is van de wereld hier beneden, hij zal de hoogste toppen van glorie bereiken en hij zal vruchten dragen die de wereld zullen doortrekken van hun geur."
- 99 Waarop anders dan op de kracht en majesteit die dit Bestuursstelsel – de grondbeginselen van het toekomstige alomvattende Bahá'i-gemenebest – bestemd is te onthullen, kunnen deze woorden van Bahá'u'lláh doelen: "Het evenwicht in de wereld is verstoord door de vibrerende invloed van deze grootste, deze nieuwe Wereldorde. In het geregelde leven van de mensheid is een ommekeer teweeggebracht door de werking van dit unieke, dit wonderbaarlijke Stelsel – welks gelijke het oog der stervelingen nimmer heeft aanschouwd."
- 100 De Báb Zelf voorziet in de reeks van Zijn verwijzingen naar "Hem die door God zal worden geopenbaard" het Stelsel en verheerlijkt de Wereldorde die de Openbaring van Bahá'u'lláh voorbestemd is te ontvouwen. "Wel gaat het hem", is Zijn opmerkelijke verklaring in het derde hoofdstuk van de Perzische Bayán, "die zijn blik gericht houdt op de Orde van Bahá'u'lláh en zijn Heer daarvoor dank brengt. Want Hij zal voorzeker geopenbaard worden. God heeft dat voorwaar onweerlegbaar verordend in de Bayán."
- 101 In de Tafelen van Bahá'u'lláh waarin de instellingen van de Internationale en de Lokale Huizen van Gerechtigheid duidelijk zijn genoemd en formeel ingesteld; in de instelling van de Handen van de Zaak van God die eerst door Bahá'u'lláh en later door 'Abdu'l-Bahá werden ingesteld; in de instelling van zowel plaatselijke als nationale Raden die reeds in hun embryonale stadium werkten in de dagen voorafgaand aan de hemelvaart van 'Abdu'l-Bahá; in het gezag dat de Auteur van ons Geloof en het Middelpunt van Zijn Verbond in Hun Tafelen verkozen hebben hun te verlenen; in de instelling van het Plaatselijke Fonds dat werkte volgens 'Abdu'l-Bahá's duidelijke bevel gericht aan bepaalde Raden in Perzië; in de verzen van de Kitáb-i-Aqdas waarvan de implicaties duidelijk vooruitlopen op de instelling van het Behoederschap; in de uitleg die 'Abdu'l-Bahá in een van zijn Tafelen heeft gegeven, en de nadruk die Hij legde op het erfelijkheidsbeginsel en de wet van het eerstgeboorterecht zoals gehandhaafd door de Profeten van het verleden – hierin kunnen wij de vage glinstering onderscheiden en de vroegste aanduiding ontdekken van de aard en de uitwerking van het Bestuursstelsel die het Testament van 'Abdu'l-Bahá later zou afkondigen en officieel instellen.
- 102 Naar ik meen moet er nu een poging worden gedaan om de aard en de functies te beschrijven van de twee zuilen die dit machtige bestuurlijke Bouwwerk dragen, te weten de instellingen van het Behoederschap en het Universele Huis van Gerechtigheid. Om de verschillende elementen die werken in verbinding met deze instellingen ten volle te beschrijven ligt buiten het terrein en het doel van deze algemene uiteenzetting van de fundamentele waarheden van het Geloof. Om nauwkeurig en minutieus de kenmerken te omschrijven en grondig de aard te ontleden van de verhoudingen die enerzijds deze twee instellingen uit het Testament van 'Abdu'l-Bahá samenbindt en anderzijds elk ervan verbindt met de Auteur van het Geloof en het Middelpunt van Zijn Verbond, is een taak die toekomstige generaties

zonder twijfel met bekwaamheid zullen vervullen. Het is mijn bedoeling een aantal in het oog springende kenmerken van dit stelsel uit te werken, die, hoe dicht wij ook bij de kolossale structuur ervan staan, reeds zo duidelijk omschreven zijn dat het onvergeeflijk is ze ofwel verkeerd te begrijpen ofwel te negeren.

103 Allereerst moet in duidelijke en ondubbelzinnige taal worden vastgesteld dat deze tweeling-instellingen van het Bestuursstelsel van Bahá'u'lláh gezien moeten worden als goddelijk van oorsprong, noodzakelijk in hun functies en complementair in hun streven en doel. Hun gezamenlijke en hun fundamentele doel is om de continuïteit te verzekeren van dat goddelijk aangewezen gezag dat stroomt vanuit de Bron van ons Geloof, de eenheid van zijn volgelingen veilig te stellen en de zuiverheid en flexibiliteit van zijn leringen te handhaven. In samenwerking met elkaar beheren deze twee onscheidbare instellingen hun zaken, coördineren hun werkzaamheden, bevorderen hun belangen, voeren hun wetten uit en beschermen hun aanvullende instellingen. Elk afzonderlijk handelt binnen een duidelijk omschreven rechtsgebied; elk is toegerust met haar eigen dienstdoende instellingen, werktuigen bestemd voor het kwijten van hun bijzondere verantwoordelijkheden en taken. Elk voert binnen de haar opgelegde beperkingen haar macht en gezag uit, handhaaft haar rechten en voorrechten. Deze zijn noch tegenstrijdig, noch doen zij enige afbreuk aan de plaats die elk van deze instellingen inneemt. Verre van onverenigbaar of wederzijds destructief te zijn, vullen zij elkaars gezag en functies aan en zijn voortdurend en wezenlijk verenigd in hun doelstellingen.

104 Gescheiden van de instelling van het Behoederschap zou de Wereldorde van Bahá'u'lláh verminkt zijn en voor altijd onthouden van het erfelijkheidsbeginsel dat, zoals 'Abdu'l-Bahá heeft geschreven, onveranderlijk door de Wet van God is hooggehouden. "In alle goddelijke Beschikkingen", verklaart Hij in een Tafel gericht aan een volgeling van het Geloof in Perzië, "zijn aan de oudste zoon bijzondere onderscheidingen verleend. Zelfs de rang van profeet is zijn geboorterecht geweest." Zonder een dergelijke instelling zou de zuiverheid van het Geloof in gevaar komen en de bestendigheid van het gehele stelsel ernstig worden bedreigd. Zijn prestige zou eronder lijden, de middelen die nodig zijn om haar in staat te stellen een lange, ononderbroken blik te werpen over een reeks van generaties, zouden geheel ontbreken, en de noodzakelijke leiding om het terrein van het wettelijk optreden van zijn gekozen vertegenwoordigers te bepalen zou er geheel aan worden onttrokken.

105 Gescheiden van de niet minder belangrijke instelling van het Universele Huis van Gerechtigheid zou dit zelfde Stelsel uit het Testament van 'Abdu'l-Bahá in zijn optreden verlamd raken en niet bij machte zijn om die leemtes te vullen die de Auteur van de Kitáb-i-Aqdas opzettelijk gelaten heeft in het geheel van Zijn wetgevende en bestuurlijke verordeningen.

106 "Hij is de Uitlegger van het Woord van God," betuigt 'Abdu'l-Bahá als Hij verwijst naar de functies van de Behoeder van het Geloof, in zijn Testament de woorden gebruikend die Hij zelf had gekozen toen Hij de argumenten weerlegde van de Verbondsbrekers die Hem Zijn recht hadden betwist de uitspraken van Bahá'u'lláh uit te leggen. "Na hem", voegt hij toe, "zal de eerstgeborene in rechte lijn hem opvolgen." "De machtige veste", legt Hij verder uit, "moet onneembaar en veilig blijven door gehoorzaamheid aan de Behoeder van de Zaak van God." "Het is de plicht van de leden van het Huis van Gerechtigheid, van alle Aghsán, Afnán en de Handen van de Zaak hun gehoorzaamheid, onderdanigheid en ondergeschiktheid aan de Behoeder van de Zaak van God te tonen."

107 "Het is de plicht van de leden van het Huis van Gerechtigheid", verklaart Bahá'u'lláh anderzijds in het Achtste Blad van het Verheven Paradijs, "om gezamenlijk te beraadslagen aangaande die dingen die niet klaarblijkelijk in het Boek zijn geopenbaard, en datgene ten uitvoer te brengen wat aanvaardbaar is voor hen. God zal hen waarlijk bezielen met al hetgeen Hij wil, en Hij, waarlijk, is de Voorzienige, de Alwetende." "Iedereen moet zich tot het Heiligste Boek (de Kitáb-i-Aqdas) wenden," stelt 'Abdu'l-Bahá vast in zijn Testament, "en al wat daarin niet uitdrukkelijk is bepaald moet aan het Universele Huis van Gerechtigheid worden voorgelegd. Wat dit lichaam eenstemmig of bij meerderheid van stemmen besluit, is waarlijk de Waarheid en de wil van God zelf. Al wie daarvan afwijkt, behoort waarlijk tot hen die tweedracht zaaien, boosaardigheid tonen en zich afwenden van de Heer van het Verbond."

108 Niet alleen bevestigt 'Abdu'l-Bahá in zijn Testament Bahá'u'lláh's hierboven aangehaalde verklaring, maar bekleedt dit lichaam met het aanvullende recht en de macht om, in overeenstemming

met de eisen van de tijd, zijn eigen verordeningen, evenals die van een voorgaand Huis van Gerechtigheid, te herroepen. “Aangezien het Huis van Gerechtigheid”, zo luidt Zijn uitdrukkelijke verklaring in Zijn Testament, “de macht heeft wetten uit te vaardigen die niet uitdrukkelijk in het Boek staan vermeld en die dagelijkse zaken betreffen, heeft het eveneens de macht deze te herroepen... Het kan dit doen omdat deze wetten geen deel uitmaken van de expliciete, goddelijke tekst.”

- 109 Verwijzend zowel naar de Behoeder als naar het Universele Huis van Gerechtigheid lezen wij deze uitdrukkelijke woorden: “De heilige en jeugdige tak, de Behoeder van de Zaak van God en het Universele Huis van Gerechtigheid dat algemeen moet worden gekozen en gevestigd, staan beiden onder de zorg en de bescherming van de Abhá-schoonheid en onder de beschutting en onfeilbare leiding van de Verhevene [de Báb] (moge mijn leven voor hen beiden worden geofferd). Al hetgeen zij besluiten is van God.”
- 110 Door deze verklaringen is het boven alle twijfel verheven en duidelijk dat de Behoeder van het Geloof tot Uitlegger van het Woord is gemaakt en dat het Universele Huis van Gerechtigheid bekleed is met de wetgevende macht over zaken die niet uitdrukkelijk zijn geopenbaard in de leringen. De uitleg van de Behoeder, werkend binnen zijn eigen domein, is even gezaghebbend en bindend als de verordeningen van het Internationale Huis van Gerechtigheid, dat het exclusieve recht en voorrecht heeft uitspraak te doen en het uiteindelijke oordeel te vellen over die wetten en verordeningen die Bahá'u'lláh niet uitdrukkelijk heeft geopenbaard. Geen van beide kan, noch zal ooit inbreuk maken op het heilige en voorgeschreven domein van de ander. Geen van beide zal trachten het bepaalde en onbetwistbare gezag te beperken waarmee beide goddelijk zijn bekleed.
- 111 Hoewel de Behoeder van het Geloof tot blijvend hoofd is benoemd van een zo verheven lichaam, kan hij zich nooit, zelfs niet tijdelijk, het recht van wetgeving toe-eigenen. Hij kan de beslissing van de meerderheid van zijn medeleden niet terzijde schuiven, maar is verplicht erop aan te dringen dat zij elke verordening, waarvan hij gewetensvol gelooft dat deze in strijd is met de betekenis en afwijkt van de geest van Bahá'u'lláh's geopenbaarde uitingen opnieuw overwegen. Hij legt uit wat er precies is geopenbaard, en kan geen wetten uitvaardigen behalve in zijn functie van lid van het Universele Huis van Gerechtigheid. Hij is uitgesloten van het onafhankelijk vaststellen van het statuut dat de georganiseerde werkzaamheden van zijn medeleden moeten leiden en van het uitoefenen van zijn invloed op zodanige wijze dat deze inbreuk zou maken op de vrijheid van hen wier heilig recht het is de leden van zijn medewerkers te kiezen.
- 112 Men moet in gedachten houden dat 'Abdu'l-Bahá vooruitliep op de instelling van het Behoederschap in een toespeling die Hij in een Tafel maakte, geschreven aan drie van zijn vrienden in Perzië, lang voor Zijn heengaan. Op hun vraag of er iemand zou zijn naar wie alle bahá'ís zich na zijn heengaan zouden moeten wenden, gaf Hij het volgende antwoord: “Wat betreft de vraag die u mij stelt, waarlijk, weet dat dit een welbewaakt geheim is. Het is gelijk een juweel verborgen in zijn schelp. Dat het geopenbaard zal worden is voorbestemd. De tijd zal komen wanneer zijn licht zal verschijnen, zijn bewijzen worden aangetoond en zijn geheimen ontrafeld zullen worden.”
- 113 Innig geliefde vrienden! Hoe verheven de plaats en hoe belangrijk de functie van de instelling van het Behoederschap in het Bestuursstelsel van Bahá'u'lláh is, en hoe ontstellend zwaar de last van de verantwoordelijkheid moet zijn die het met zich meebrengt, het belang ervan mag, wat de taal van het Testament ook zij, op geen enkele wijze te sterk benadrukt worden. De Behoeder van het Geloof mag in geen geval, wat zijn verdiensten of zijn prestaties ook mogen zijn, verheven worden tot de rang die hem met 'Abdu'l-Bahá deelgenoot maakt van de unieke positie die het Middelpunt van het Verbond inneemt, en nog minder tot de rang die uitsluitend beschikt is voor de Manifestatie van God. Een zo ernstige afwijking van de gevestigde leerstellingen van ons Geloof is niet minder dan openlijke godslastering. Zoals ik reeds heb vastgesteld in mijn reeks verwijzingen naar 'Abdu'l-Bahá's rang, hoe groot ook de kloof is die Hem scheidt van de Auteur van een goddelijke Openbaring, deze kan nooit gemeten worden met de afstand die ligt tussen hem die het Middelpunt van het Verbond van Bahá'u'lláh is en de Behoeders die de gekozen ambtsdragers ervan zijn. Er is een veel, veel grotere afstand die de Behoeder scheidt van het Middelpunt van het Verbond dan er is tussen het Middelpunt van het Verbond en de Auteur ervan.
- 114 Geen Behoeder van het Geloof, ik voel het als mijn heilige plicht dit te boek te stellen, kan ooit beweren het volmaakte toonbeeld te zijn van de leringen van Bahá'u'lláh of de vlekkeloze spiegel die Zijn licht weerkaatst. Hoewel onder de schaduw van de onfeilbare, nimmer aflatende bescherming van

Bahá'u'lláh en van de Báb, en hoeveel hij ook moge delen met 'Abdu'l-Bahá in het recht en de verplichting tot het uitleggen van de Bahá'i-leringen, hij blijft absoluut menselijk en kan niet, als hij getrouw wil blijven aan zijn opdracht, onder welk voorwendsel ook, zichzelf de rechten, voorrechten en privileges aanmatigten die Bahá'u'lláh verkozen heeft Zijn Zoon te schenken. In het licht van deze waarheid zou het bidden tot de Behoeder van het Geloof, hem aanspreken als heer en meester, hem aanduiden als zijne heiligheid, zijn zegen vragen, zijn geboortedag vieren of enige gebeurtenis die verband houdt met zijn leven herdenken, neerkomen op een afwijking van die vastgestelde waarheden die in ons dierbaar Geloof zijn verankerd. Het feit dat de Behoeder in het bijzonder is begiftigd met die kracht die hij nodig zal hebben om de bedoeling en de inhoud te onthullen van de uitspraken van Bahá'u'lláh en 'Abdu'l-Bahá verleent hem niet per definitie een rang gelijk aan die van Hen, wier woorden hij geroepen is uit te leggen. Hij kan dat recht uitoefenen en zich van deze plichten kwijten en toch aan beiden oneindig lager in rang en verschillend van aard blijven.

- 115 Van de onkreukbaarheid van dit voornaamste beginsel van ons Geloof moeten de woorden en de daden van de tegenwoordige en de toekomstige Behoeders overvloedig getuigen. Door hun gedrag en voorbeeld moeten zij noodzakelijkerwijs deze waarheid onaantastbaar en hecht grondvesten en aan de toekomstige generaties onbetwistbare bewijzen van de werkelijkheid ervan doorgeven.
- 116 Zou ik wat mijzelf betreft aarzelen een dergelijke belangrijke waarheid te erkennen of weifelen een zo vaste overtuiging te verkondigen, zou dit gelijk staan met een schaamteloos verraad aan het door 'Abdu'l-Bahá in mij gestelde vertrouwen en een onvergeeflijke inbreuk zijn op het gezag waarmee Hijzelf werd bekleed.
- 117 Er dient nu gesproken te worden over de theorie waarop dit Bestuursstelsel is gebaseerd en het beginsel dat de werking van zijn voornaamste instellingen moet bepalen. Het zou volkomen misleidend zijn te trachten een vergelijking te maken tussen dit unieke, dit goddelijk ontworpen Stelsel en een van de verschillende stelsels die het menselijk verstand, in diverse tijdperken van zijn geschiedenis, heeft uitgewerkt voor het besturen van maatschappelijke instellingen. Een dergelijke poging zou op zichzelf een gemis verraden aan volledige waardering van de voortreffelijke schepping van de grote Auteur ervan. Hoe zou dit ook anders kunnen wanneer wij bedenken dat dit Stelsel het patroon vormt van die goddelijke beschaving die door de almachtige Wet van Bahá'u'lláh bestemd is om op aarde te worden gevestigd? De verschillende en steeds wisselende stelsels van menselijk beleid, zij het in het verleden of het heden, zij het ontstaan in het Oosten of in het Westen, bieden geen geschikte maatstaf om de potentie van zijn verborgen eigenschappen te meten of de betrouwbaarheid van zijn grondvesten naar waarde te schatten.
- 118 Het Bahá'i-gemenebest van de toekomst, waar dit immense Bestuursstelsel het enige raamwerk van is, is zowel in theorie als in de praktijk niet slechts uniek in de gehele geschiedenis van politieke instellingen, maar kan ook zijns gelijke niet vinden in de annalen van welke erkende godsdienstige stelsels ter wereld dan ook. Geen vorm van democratisch staatsbestuur, geen autocratisch stelsel of dictatuur, hetzij monarchistisch of republikeins; geen tussenvorm van een zuiver aristocratisch regime, zelfs niet een van de erkende vormen van theocratie, hetzij het Hebreeuwse gemenebest, hetzij de verschillende christelijke kerkelijke organisaties, of het imamaat of kalifaat in de islam – geen van deze kunnen vereenzelvigd worden of gelijkgesteld met het Bestuursstelsel dat de meesterhand van zijn volmaakte Architect heeft ontworpen.
- 119 Dit pasgeboren Bestuursstelsel omvat binnen zijn structuur bepaalde elementen die men in ieder van de drie erkende vormen van wereldlijk bestuur kan vinden, zonder in enig opzicht slechts een evenbeeld te zijn van één van deze, en zonder in zijn systeem ook maar één van de laakbare eigenschappen in te voeren die daarbij ingeworteld zijn. Het verenigt en harmoniseert, zoals geen regering door sterfelijke handen tot nu toe heeft bereikt, de heilzame waarheden die elk van deze stelsels ongetwijfeld bevat, zonder afbreuk te doen aan de integriteit van de door God gegeven waarheden waarop het uiteindelijk is gebaseerd.
- 120 Het Bestuursstelsel van het Geloof van Bahá'u'lláh moet op generlei wijze beschouwd worden als zuiver democratisch van karakter aangezien de fundamentele aanvaarding die van alle democratieën eist, dat zij in beginsel afhankelijk zijn van de volmacht van het volk in deze Beschikking volkomen ontbreekt. Bij het uitvoeren van de bestuurlijke aangelegenheden van het Geloof, en bij het vaststellen van de wetten die nodig zijn om de wetgeving van de Kitáb-i-Aqdas aan te vullen, zoals Bahá'u'lláh's

uitspraken duidelijk impliceren, zijn de leden van het Universele Huis van Gerechtigheid, laat men dit nooit vergeten, geen verantwoording verschuldigd aan hen die zij vertegenwoordigen; evenmin mogen zij zich laten leiden door de gevoelens, het algemene inzicht, en zelfs niet door de overtuigingen van de meerderheid der gelovigen of van hen die hen rechtstreeks kiezen. In devote aandacht dienen zij de ingevingen en de stem van hun geweten te volgen. Zij zullen, sterker nog, zij moeten zich op de hoogte stellen van de heersende omstandigheden binnen de gemeenschap, moeten onpartijdig in hun gedachten de innerlijke waarde afwegen van elke zaak die hun ter overweging wordt voorgelegd, maar moeten voor zichzelf het recht behouden tot het nemen van een vrij besluit. “God zal hen waarlijk bezielen met al hetgeen Hij wil”, luidt Bahá'u'lláh's onbetwistbare verzekering. Zij, en niet al degenen die hen direct of indirect kiezen, zijn aldus tot de ontvangers geworden van de goddelijke leiding die tegelijkertijd het hartebloed en de uiteindelijke bescherming van deze Openbaring is. Bovendien is hij die het erfelijkheidsbeginsel in deze Beschikking symboliseert, tot uitlegger van de woorden van de Auteur ervan gemaakt en is ten gevolge daarvan, door het feitelijke gezag dat hem verleend is, niet meer de stroman die onveranderlijk verbonden is aan de heersende stelsels van constitutionele monarchieën.

- 121 Evenmin kan het Bahá'í-bestuursstelsel afgewezen worden als een hard en een straf stelsel van louter autocratie of als een ijdele nabootsing van een of andere vorm van absoluut kerkelijk gezag, hetzij het pausdom, het imamaat, of enig andere gelijke instelling, om de voor de hand liggende reden dat de internationaal verkozen vertegenwoordigers van de volgelingen van Bahá'u'lláh het uitsluitende recht is verleend om wetten te maken inzake aangelegenheden die niet uitdrukkelijk geopenbaard zijn in de Bahá'í-geschriften. Noch de Behoeder van het Geloof, noch enige andere instelling kan buiten het Universele Huis van Gerechtigheid ooit deze belangrijke en wezenlijke macht wederrechtelijk aan zich trekken of inbreuk maken op dit heilige recht. De afschaffing van de beroepsgeestelijkheid met de daaraan verbonden sacramenten van de doop, communie en biecht, de wetten die de verkiezing door algemene stemming van alle plaatselijke, nationale en internationale Huizen van Gerechtigheid vereisen, de volkomen afwezigheid van bisschoppelijk gezag met de daarbij behorende voorrechten, kuiperijen en bureaucratische tendensen zijn nog meer bewijzen van het niet-autocratische karakter van het Bahá'í-bestuursstelsel en de geneigdheid ervan tot democratische methoden in het besturen van zijn zaken.
- 122 Evenmin mag dit Stelsel, vereenzelvigd met de naam van Bahá'u'lláh, verward worden met enig stelsel van zuiver aristocratisch bestuur, gezien het enerzijds het erfelijkheidsbeginsel hooghoudt en de Behoeder van het Geloof de verplichting toevertrouwt van het uitleggen van de leringen ervan, maar anderzijds voorziet in een vrije en rechtstreekse verkiezing uit de rijen der gelovigen voor het lichaam dat hiervan het hoogste wetgevende orgaan vormt.
- 123 Hoewel van dit Bestuursstelsel niet gezegd kan worden dat het is gevormd naar het voorbeeld van een van de erkende regeringsstelsels, toch belichaamt en verzoent het en neemt het die gezonde onderdelen in zijn raamwerk op die in elk van hen gevonden worden. Het erfelijk gezag dat de Behoeder moet uitoefenen, de belangrijkste en voornaamste functies die het Universele Huis van Gerechtigheid uitoefent, de bijzondere voorzieningen die zijn democratische verkiezing door de vertegenwoordigers van de gelovigen vereisen – deze verenigen zich om de waarheid te tonen dat dit goddelijk onthulde Stelsel, dat nooit vereenzelvigd kan worden met een van de standaardvoorbeelden van de regering waarnaar door Aristoteles in zijn werken verwezen wordt, de heilzame elementen die in elk van hen te vinden zijn, belichaamt en mengt met de geestelijke waarheden waarop het is gebaseerd. Nu de erkende euvels, inherent aan ieder van deze stelsels strikt en blijvend zijn uitgebannen, kan dit unieke Stelsel, hoe lang het ook moge voortbestaan en hoe uitgebreid ook zijn vertakkingen, nooit ontaarden in enige vorm van despotisme, oligarchie of demagogie die vroeg of laat de werking van elke, door mensen gemaakte en in wezen gebrekkige politieke instelling vernietigen.
- 124 Innig geliefde vrienden! Hoe belangrijk de oorsprong van deze machtige bestuurlijke structuur ook is, en hoe uniek haar kenmerken ook zijn, de gebeurtenissen waarvan gezegd kan worden dat zij haar geboorte inluiden en het beginstadium van haar ontwikkeling markeerden, lijken niet minder opmerkelijk. Hoe opvallend, hoe verheffend is het contrast tussen het proces van langzame en gestage consolidatie dat de groei van de jonge kracht kenmerkt en de verwoestende stormloop van de krachten

van verval die de verouderde instellingen, zowel religieus als wereldlijk, van de huidige maatschappij teisteren!

- 125 De levenskracht die de organische instellingen van dit grote, dit zich steeds verder ontplooiende Stelsel zo sterk tentoonspreidt; de hindernissen die de grote moed, de onversaagde vastberadenheid van zijn bestuurders reeds hebben overwonnen; het vuur van een onuitblusbare geestdrift dat gloeit met onverminderde kracht in het hart van zijn reizende leraren; de hoogten van zelfopoffering die voorvechters ervan nu bereiken; de wijde blik, de vertrouwensvolle verwachting, de scheppende vreugde, de innerlijke vrede, de onbuigzame onkreukbaarheid, de voorbeeldige discipline, de onwrikbare eenheid en saamhorigheid die zijn stoutmoedige verdedigers aan de dag leggen; de graad waartoe de bezielende Geest ervan getoond heeft in staat te zijn om de uiteenlopende elementen binnen zijn grenzen aan te passen, hen te reinigen van alle vormen van vooroordeel en hen samen te smelten met de eigen structuur ervan – dit zijn bewijzen van een kracht die een ontgoochelde en diep geschokte maatschappij zich slecht veroorloven kan te negeren.
- 126 Vergelijk deze prachtige openbaringen van de geest die het levenskrachtige lichaam van het Geloof van Bahá'u'lláh bezielt met de kreten van bittere smart, de zotheden en ijdelheden, de bitterheid en vooroordelen, de verdorvenheid en verdeeldheid van een zieke en chaotische wereld. Aanschouw de angst die haar leiders kwelt en de daden van haar verblinde en op een dwaalspoor gebrachte staatslieden verlamt. Hoe fel is de haat, hoe ongegrond de eerezucht, hoe kleinzielig het streven, hoe diepgeworteld de achterdocht van haar volkeren! Hoe verontrustend zijn de wetteloosheid, de corruptie, het ongeloof die aan de vitale delen van een wankel beschaving vreten!
- 127 Zou dit proces van gestage ontaarding dat zo verraderlijk binnendringt in zovele gebieden van de menselijke activiteiten en gedachten, niet beschouwd moeten worden als een noodzakelijke begeleiding van de opkomst van deze almachtige Arm van Bahá'u'lláh? Moeten wij niet de geweldige gebeurtenissen die elk van de continenten der wereld zo diep in beroering hebben gebracht, als onheilspellende tekenen zien die tegelijkertijd de doodsstrijd van een uiteenvallende beschaving en de barensweeën van die Wereldorde verkondigen – die Ark van redding voor de mensheid – die noodzakelijkerwijs op haar puinhopen zal verrijzen?
- 128 De noodlottige val van machtige monarchieën en keizerrijken op het Europese continent, op enkele waarvan zinspelingen gevonden kunnen worden in de profetieën van Bahá'u'lláh; het verval dat begonnen is en nog steeds voortgaat in het lot van de *Shí'ih*-priesterregering in Zijn geboorteland; de val van de Qájár-dynastie, de traditionele vijand van Zijn Geloof; de omverwerping van het sultanaat en het kalifaat, de steunpilaren van de Sunnī-islām, waarmee de verwoesting van Jeruzalem in het laatste deel van de eerste eeuw van het christelijke tijdperk een opvallende overeenkomst toont; de golf van verwereldlijking die in de mohammedaanse ecclesiastische instellingen in Egypte binnendringt en de trouw van haar meest standvastige aanhangers ondermijnt; de vernederende slagen die enkele van de machtigste kerken van het christendom in Rusland, in West-Europa en Midden-Amerika troffen; de verspreiding van die revolutionaire leringen die de grondvesten ondermijnen en het bouwwerk van schijnbaar onneembare vestingen op het politieke en maatschappelijke terrein van menselijke activiteiten omverwerpen; de tekenen van een dreigende ramp die verbazend veel doet denken aan de val van het Romeinse keizerrijk in het westen, die de gehele structuur van de hedendaagse beschaving dreigt te verzwelgen – dit alles getuigt van de beroering die de geboorte van dit machtige Orgaan van de Religie van Bahá'u'lláh in de wereld heeft gebracht – een beroering die in omvang en hevigheid zal toenemen naarmate de verborgen betekenis van dit zich steeds verder ontwikkelende Plan beter begrepen wordt en zijn vertakkingen wijder verspreid zijn over het oppervlak van de aarde.
- 129 Tot slot nog één woord. De opkomst en vestiging van dit Bestuursstelsel – de schelp die zulk een kostbaar juweel beschermt en omsluit – is het waarmerk van deze tweede en vormende eeuw van het Bahá'í-tijdperk. Het zal, wanneer het verder en verder van onze ogen wijkt, beschouwd worden als de voornaamste kracht die in staat is de laatste fase in te leiden, de vervulling van deze glorierijke Beschikking.
- 130 Laat niemand, zolang dit Stelsel nog in zijn kinderschoenen staat, zijn aard verkeerd begrijpen, zijn betekenis verkleinen of zijn doel onjuist voorstellen. De rots, waarop dit Bestuursstelsel is gebouwd, is Gods onveranderlijke Plan voor de mensheid in deze Dag. De Bron waar het zijn bezieling aan ontleent is niemand minder dan Bahá'u'lláh Zelf. Zijn schild en verdediger zijn de in slagorde

opgestelde heerscharen van het Abhá-koninkrijk. Zijn zaad is het bloed van niet minder dan twintigduizend martelaren die hun leven hebben opgeofferd opdat zij geboren zou worden en zou gedijen. De as waaromheen haar instellingen wentelen zijn de authentieke voorzieningen van het Testament van ‘Abdu’l-Bahá. De leidende beginselen ervan zijn de waarheden die Hij, de onfeilbare Uitlegger van de leringen van ons Geloof, zo duidelijk verwoordde in Zijn openbare toespraken in het gehele westen. De wetten die de werking ervan beheersen en haar handelingen bepalen zijn die, welke uitdrukkelijk bevolen zijn in de Kitáb-i-Aqdas. De zetel waaromheen haar geestelijke, haar menslievende en bestuurlijke activiteiten zich zullen groeperen is de Mashriqu’l-Adhkár en de bijgebouwen ervan. De pijlers die haar gezag ondersteunen en haar opbouw schragen zijn de tweeling-instellingen: het Behoederschap en het Universele Huis van Gerechtigheid. Het hoofddoel, het doel dat hieraan ten grondslag ligt en het bezielt, is de vestiging van de Nieuwe Wereldorde, zoals door Bahá'u'lláh is geschetst. De werkwijzen die ze gebruikt en de maatstaf die ze inprent doen deze noch naar het Oosten of het Westen, noch naar de jood of de ongelovige, noch naar rijk of arm, noch naar blank of gekleurd neigen. Het wachtwoord is de éénmaking van het mensenras; de banier ervan de “Allergrootste Vrede”; de vervulling de komst van dat gouden millennium – de Dag waarop de koninkrijken van deze wereld het Koninkrijk van God zelf zullen zijn geworden, het Koninkrijk van Bahá'u'lláh.

Shoghi

Haifa, Palestina, 8 februari 1934